

SKÅNEPOLISEN

SPORT & FRITID

www.skanepolisen.se

nummer 1- 2015



Läs om:
**Fyra kompisars vandring
längs Kungsleden**



Ledare

Postadress:

Skånepolis Sport & Fritid
205 90 MALMÖ

Ansvarig utgivare:

Stefan Sintéus

Chefredaktör/

Redaktionssekreterare:

Lars Mahler, Malmö

E-post: redaktion@skanepolisen.se

www.skanepolisen.se

Adressändringar/

utebliven tidning:

Magnus Cederlund

E-post: info@skanepolisen.se

Materialstopp till redaktion och utgivningsplan 2015:

Nr	Materialstopp	Utgivn.
1	3 mars	v 15
2	12 maj	v 25
3	18 augusti	v 39
4	17 november	v 52

Artikelförfattare ansvarar själva
för sina artiklars innehåll. Bilder
ska vara godkända för publicering
i tryck och på webben.

Omslagsfoto:

Jonas Arenfalk och Mikael Jönsson
på Kungsledsvandring 2014.

Foto: en av övriga på vandringen

Layout:

Mediahuset i Göteborg AB, avd. syd

Tryck:

ÅkessonBerg,
Emmaboda 2015
www.akessonberg.se



Distribueras som post- & webbtidning:

ISSN 2001-8355 (Print)

ISSN 2001-8363 (Online)

Tidning av och för alla idrottande
och motionerande polisanställda i
Skåne samt anhöriga till dessa.

*Måndagen den 23 februari 2015
övertog jag den hedersamma ord-
förandeklubban i MPGI efter Ulf
Sempert. Ett ordförandeskap som
jag tänker förvalta lika väl som Ulf
har gjort men också utifrån att vi
har många nya unga kolleger med
de önskemål och synpunkter de
har. Traditionen bjuder också på
att det är polismästaren i Malmö
som är ordförande i vår förening.
Ett uppdrag jag har från den 1 janu-
ari och fyra år framöver.*

Vem är då jag och vilken

idrottslig grund har jag att stå på?

Jag är 55 år och är boendes i Trelle-
borg och gift med Ulla-Karin som är
en gammal SM-spelare i badminton
och som arbetar som barnutredare på
familjevård i Malmö. Vi har två barn
som båda är utflugna sedan länge.
Sofie kanske flera av er träffar efter-
som hon är ambulanssjuksköterska i
Malmö, men knappast Jens eftersom
han pluggar ekonomi i Luleå och mest
sysslar med snöskottning.

Redan 1975 blev min mamma helt
förtvivlad när hon månad efter må-
nad fick lägga till några centimeter
på jeansen eftersom jag satte fart på
längden (hon var nog i och för sig lite
förtvivlad dessförinnan med men...).
Jag började därför intressera mig för
volleyboll och handboll. Efter någ-
ra år tog dock volleybollen över helt
och jag spelade med ett lag i division
3. Tio år senare hade vi ett lag som
var väletablerat i Skåne och faktiskt
även i Danmark där vi spelade myck-
et. Samtidigt gick det också väldigt
bra för svenska herrlandslaget i vol-
leyboll där spelare i Ystad hade fram-
trädande roller. 1987 skrev en lycklig
Stefan kontrakt med YIF elitserielag
i volleyboll och jag fick konkurrera
med spelare som lyckligtvis fick ut-
landskontrakt, så jag hade en chans
- som jag tog.

Parallellt med att försöka få ihop
nattpassen på dåvarande ordnings-
polisen i Trelleborg åkte vi runt i
Sverige och i Norden och spelade
elitvolleyboll. Jag har haft utländska
tränare som om man hade haft deras

tillsägelser inspelade skulle de san-
nolikt varit direkt straffbara. Drog
man in en välriktad tvåmeterssmash
så skakade de på huvudet och sa att
den skulle ju vara i alla fall ytterligare
3 cm åt vänster. En del tränare hade
också den uppfattningen att vi spela-
re skulle släppas av från bussen sådär
en 2-3 km innan hallen och gå sista
biten, för att fokusera och få syre
innan match. Det är tveksamt om så
sker idag.

Jag satte sedan skorna på hyllan
år 1999 och avslutade karriären med
att spela militärlandskamp i Bosnien.
Sverige hade matchboll i femte och
avgörande set, men bosnierna kom
igen och vi förlorade tyvärr efter en
tuff duell.

Volleybollkarriären förde tyvärr
med sig en del skador varvid jag fått
operera fötter, knä, höft, hand och
några fingrar. Hustrun brukar påtala
att det endast kvarstår lobotomi se-
dan är jag fulländad.

Efter att ha hunnit med en tioårig
undomstränarkarriär i fotboll har-
var jag mig fram på golfbanorna i en
"Fyra Skåne" när lusten faller på, vil-
ket är allt för sällan. Mitt intresse för
trevliga cabrioletter tar oftast över nu
när solen börjar titta fram.

När ni läser detta har vi haft vårt
första konstituerande styrelsemöte
och diskuterat framtiden med MPGI.
Vad jag fick mig till livs på årsmötet
så har vi både hög- och lågaktiva sek-
tioner, men bra tankar om vad vi vill.
Bl.a. Boulesektionen har ju rönt fina
framgångar. Det är dock alla ni yng-
re medlemmar som jag gärna vill ska
stiga fram och känna ansvar för att
driva vår anrika förening framåt. Jag
kommer därför aktivt att rikta mig till
er och höra med er hur ni tycker att vi
ska utvecklas. Detta återkommer jag
med under våren och sommaren.

*Avslutningsvis vill jag återigen
tacka för ert förtroende och önska
er alla en fin idrottslig vår med nya
spännande utmaningar.*

Stefan Sintéus
Ordförande MPGI

Innehåll

Ledare.....	1
MPGIs sektionsledare.....	2
Mahler begär ordet.....	3
Boktipset.....	3
Polis-SM Innebandy damer 2014.....	4
Flygdramatik.....	6
Julkonsert med Polisens Mussikkår Skåne 2014.....	8
Minnesord för 4 kollegor.....	10
Gåsaloppet 2014.....	11
Polis-SM i bowling 2015.....	12
Fotbollssektionen.....	14
Ironman Kalmar 2014.....	15
Reseberättelse: Kungsleden.....	18
Att vara ordningsvakt.....	23
Golfsäsongen 2015.....	26
Toner från Europa.....	28
Kriminalkommissarien berättar.....	29
Finn fem fel.....	32

Tävlingskalender

Svenska Polismästerskap

För inbjudningar och aktuell tävlingskalender:
www.polisidrott.se/tavlingskalender.php

Deltagande: För att få delta i ett svenskt polismästerskap ska du vara polisanställd samt medlem i en till Svenska Polisidrottsförbundet ansluten polisidrottsförening. Detta gäller även; pensionerade polisanställda, polisanställda som avgått med egenlivränta, polisanställda med tjänstledighet samt polisstuderande.

Försäkringsfrågor: SPI har inga försäkringar i sin verksamhet. Tänk på att kontrollera dina försäkringar innan mästerskapet, så att du har ett fullgott försäkringsskydd.



SPI söker ständigt efter arrangörer till kommande svenska polismästerskap. Om du och din polisidrottsförening är intresserade av att arrangera ett SPM, ta kontakt med SPI:s kansli på telefon 0731-51 92 95 eller via info@polisidrott.se för mer information.

MPGIs sektionsledare:

Vill ni som sektion finnas med på denna sidan med namn och kontaktuppgifter skickar ni ett mail till redaktion@skanepolisen.se med dessa uppgifterna.



Handbollssektionen herr
 Sektionsansvarig
 Lars Kyd Larsson
 Tel. 010-561 89 70
lars-i.larsson@malmo.se



Cykel-, motions- & friidrottssektionen
 Sektionsansvarig
 Anders Larsson
 Tel: 010-561 50 89
anders-v.larsson@polisen.se



Golfsektionen
 Ordförande
 Göran Holmgren
 Tel. 010-561 45 57
 Mobil 0733-48 38 43
goran.holmgren@polisen.se



Boulesektionen
 Ordförande
 Jan Ohlin
 Tel. 010-561 55 78
jan.ohlin@polisen.se



Fotbollssektionen dam:
 Sektionsansvarig
 Anna Palmblad
anna.palmblad@polisen.se



Innebandy:
 Sektionsansvarig
 Patrik Lundström



Bowling: (vilande)
 Sektionsansvarig
 Thomas Stenbeck
thosten@globalnet.net



Fotbollssektionen herr POMA:
 Sektionsansvarig
 Andreas Persson
 Mobil 0733-75 11 97
andype@mail.com



Kraftsportssektionen:
 Sektionsansvarig
 Jarl Hansson
 Mobil: 0733-483915
 Mail: jarl.hansson@polisen.se



Mahler begär ordet

Hej och välkommen till årets första nummer av Skånepolisen Sport och Fritid

Det känns inte som om det var speciellt länge sedan det förra numret damp ner i brevlådan strax innan jul och nu har redan en fjärdel av det nya året sprungit iväg.

Hur går det med alla nyårslöften? Vill inte påstå att jag själv är någon bra förebild men jag intalar mig att den "kraftansträngning" som nu är på G, i och med att golfsäsongen tar sin början, "krävde" en lugn inledning på året för att orken och intresset skall vara på topp från nu och fram till november. Golf är kanske inte den idrott som är mest konditions- och styrkekrävande men var och en till

sitt efter egen ork och förmåga.

Jag måste passa på att hälsa dig Stefan Sintéus välkommen som ordförande i MPGI och blivande skribent, samtidigt som jag vill tacka dig Ulf Sempert för de kloka ord som du delat med dig av till oss här i tidningen under din tid som ordförande.

Innan ni nu tar del av ännu ett späckat nummer av Skånepolisen Sport och Fritid så måste jag bara påminna om ett par detaljer om de bilder som skickas till oss för tryck i tidningen. Bilder är jätteviktiga och höjer kvalitén på artikeln avsevärt, men snälla försök ta dem i så stor upplös-

ning som möjligt. "Krymp" dem sedan inte när ni mailar iväg dem till tidningen. Är de på 3 MB så låt dem vara det när ni skickar iväg dem. Bildbehandla inte bilderna med skärpa, färgförändringar, ljuspåslag eller liknande och tänk på motljuset när ni fotograferar så får Annika och Magnus ett bra fotomaterial att jobba med.

Nog om detta. Mycket nöje med årets första nummer och du, varför inte fundera på om just du skall ha med en artikel i nästa nummer.

Lars Mahler

Chefred. & redaktionssekr.

Boktipset

Här presenteras vinstboken i tävlingen "Finn fem fel", i samarbete med Mediahuset AB.

Titel: Djävulen hjälpte mig
Författare: Caroline Eriksson
Förlag: MånpoCKET
www.manpocket.se
ISBN: 9789175032719

Om boken:

Det ansågs lite märkligt att den vackra unga dottern till häradsdomaren valde att gifta sig med den blyge bondsonen Per, som efter faderns död levde ensam med sin mor. Men Hanna kände att han var den rätte och hon längtade efter att få skapa ett eget hem. Att svärmodern var omtalat tvär och ilska skulle hon nog komma över bara det fick gå lite tid. Så fel Hanna hade. Tillvaron på gården blir ett helvete. Den svartsjuka svärmodern styr med järnhand, och hur Hanna än försöker bryta in i gemenskapen mellan Per och hans mor stängs hon ute. Varje gång hon lyckas få en egen stund med sin man straffas hon dubbelt. Något är allvarligt fel i familjen - dessvärre är Hanna Johansdotter den sista att förstå det. En kall morgon i slutet av mars år 1889 hittas

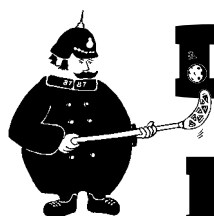
hon ihjälslagen nedanför källartrappan. Polisens misstankar faller snart på Hannas man Per och hans mor Anna Månsdotter. Fram träder ett tragiskt triangeldrama, fyllt av svartsjuka, skam och förbjuden åtrå. Det verkar som om en förbannelse vilar över Møllegården och alla som bor där. Djävulen hjälpte mig är en stark psykologisk spänningsroman. En suggestiv skönlitterär tolkning av det ökända Yngsjömordet, som ledde till den sista avrättningen av en kvinna i Sverige.

Om författaren:

Caroline Eriksson, född 1976, är socialpsykolog, beteendevetare och författare. Hon bor i Stockholm med man och två barn. Caroline har tidigare skrivit fackboken Normal och fin, om hälsa och ätande, och romandebuterade 2013 med den hyllade Djävulen hjälpte mig. Den var första delen i serien Svenska mord som består av historiska spänningsromaner om verkliga brott. Idén till den första romanen fick Caroline när hon läste om det fruktansvärda Yngsjömordet i en kvällstidningsbilaga. Hon blev fascinerad och började göra mer gedigen research, upptäckte en historia som väckte många frågor och som hon ville försöka ge liv åt.



Foto: Caroline Andersson



Damernas segertåg i polis-SM Innebandy

24-25 november 2014

Sent på söndagkvällen var hela laget på plats i Västerås Stadshotell efter en regnig färd i minibussar från Malmö. Det blev sedan en tidig uppstigning på morgonen eftersom vi hade matchstart kl. 08.30 mot förra årets guldtagare, Stockholm Söderort. Segerplanen var att äta en stor och god frukost på hotellet, taktiksnack och pepp av vår briljanta backspelare och coach Karin Lago samt tid för att värma upp kropparna.

Turneringen infann sig på innebandyklubben Västerås IBF's hemmaplan, Bombardier Arena, med två

hallar och en hög standard. Matcherna spelades i 3x15 minuter.

Matchen började lite stressigt men vi fick snart igång ett bra spel och Åsa Andreasson dundrade in fyra raka mål och blev även matchens lirare och fick ta emot ett pris i form av en burk med Västerås egna inlagda saltgurka. Vi vann matchen med 6-1.

Kl. 13.30 var det dags att möta Kalmar som fick stryk av Stockholm Söderort i första matchen. Kalmar fick igång ett bra spel och vi hamnade i den klassiska "det-här-tar-vi-lätt-fällan". Efter en tuff match med totalt

fyra utvisningar tog vi till slut hem segern med resultatet 1-2.

Som segrare av gruppen tog vi oss tillbaka till hotellet och började ladda upp för SM-turneringens bankett som praktiskt infann sig i hotellets festlokal. Finkladda kollegor representerade från Västerås (dam och herr), Södertälje (dam och herr), Stockholm (dam och herr), Östergötland (dam och herr), Gävle (herr), Kalmar (dam) och Malmö (dam och herr) och vi åt en mycket god trerättersmiddag tillsammans.

Med fantastiskt bra värdpar från



Västerås, roliga återseenden av kollegor, ett duktigt band, ett stort dansgolv och en isbana belägen precis utanför hotellet blev kvällen/natten både lång, rolig och lite hal.

Klockan 9.45 på tisdagen var det dags för semifinal mot Västerås. Trots ett ganska trött och tyst lag runt frukostbordet var alla sjukt taggade efter uppvärmningen. Västerås satte dock ribban tidigt i matchen och gjorde ett mål efter bara 28 sekunder. Matchen var sedan mycket jämn och vi kvitterade målen om vartannat. Slutresultat blev 4-3 till oss. Samtidigt spelades semifinal mellan Södertälje - Stockholm Söderort som slutade 0-1.

Vi laddade upp inför final med mat och tittade på när Malmös herrar vann sin sista match och därmed kammade hem 5:e platsen. Bra jobbat killar, alla kan inte alltid vinna!

Klockan 14.45 var det finalmatch med speltid 3x20 minuter. Stockholm Söderort hade spelat ihop sig och satte hård press på oss och gjorde första målet i matchen efter 7 minuter. Matchen var tuff och Stockholms målvakt bröt lillfingret i en närkamp. I tredje period får vi en utvisning och det stod 2-2. Med 10 minuter kvar av matchen tog vi ledningen via Martina Olofsson följt av Linda Knuts Jönsson. Slutresultatet blev 4-2 och bucklan var åter tillbaka i Malmö.

Tack till Västerås för en mycket bra turnering. Nu blickar vi framåt till SM-2015 i Varberg och kommer givetvis att ge allt för att försvara guld där!

**Damlaget via Hanna Stoltz
Fotograf Terese Lago**

Flygdramatik



Från vänster: Sven-Åke "Svidde" Larsson, Per Jystrand, flygplansläraren "Cykelmakaren", Sture Thelin och tandläkaren inne i planet.
Foto: Carl-Gustaf "CG" Johansson.

Det var på den tiden (1968) då det i Malmö fanns dansrestauranger som bland annat Erikslust, Arkaden och Club 54. Man gick på dansskola, klädde sig i kostym, skjorta, slips och hade kort hår. Bland oss män diskuterades var de snyggaste damerna höll till. Musiken var anpassad så att man kunde konversera under dansen, som inleddes med en lätt beröring med

handen på damens axel och orden "får jag lov?". Vi var ett gäng ungar på första vaktområdet som höll ihop och vi var ständigt i farten.

Oftast träffades vi innan en sådan danskväll och mjukstartade med en förfest. Vid en sådan sammakomst hemma hos Carl-Gustaf "CG" Johansson, framkom det att hans tandläkare, Bosse, höll på att ta flygcertifikat.

Han planerade en flygtur till Paris, för att få flygtimmar och samtidigt få en billig resa. En flyglärare skulle också med och utöver det fanns det 3-4 lediga platser till i planet.

Sven-Åke "Svidde" Larsson, Sture Olsson (numera Thelin) och undertecknad anmälde sitt intresse till CG om att få följa med på denna flygresan, vilket vi också fick klartecken till.



Bosse Nilsson "Tandläkaren", Sven-Åke "Svidde" Larsson, Sture Thelin och undertecknad Per Jystrand..

Till Paris!

En solig förmiddag träffades vi på Bulltofta flygplats. "Stopp" sa en buter smålänning, som var flygläraren. Sex fullvuxna karlar blev för tungt för det lilla planet. Som yngste man kände jag att jag satt löst, extring som man var, och det hade varit snopet att missa resan på grund av övervikt i planet. Efter en kortare förhandling satte vi in vårt bagage till passpolisen och tog bara med det nödvändigaste (necessär) och planet lyfte mot Paris.

Motvind gjorde att ankomsten skedde i mörker. Var det så att vi ville landa - krävde fransoserna 600 franc - i belysningsavgift.

Det var inte mer att göra än att skramla ihop pengar för ändamålet.

Hotellet som tandläkaren bokat låg nästgårds med Triumfbågen och var dyrt som poker. Efter en natt kände vi oss tvungna att flytta till ett billigare alternativ i Quartier Latin. Vi poliser tjänade cirka 1.500 kronor i månaden och höll ihop för att reskassan inte skulle äventyras.

För att ta sig upp i det 324 meter höga Eiffeltornet finns 1665 trappsteg.

Nästan ända uppe hörde CG röster utifrån tornets utsida. Försiktigt tittade han neråt och såg hippieliknande gubbar, som satt på en bräda mellan två rep. Männerna knackade rost och målade medan de rökande diskuterade intensivt.

Föga anade CG att han själv skulle hamna i luftakrobatik i den högre skolan inom de närmaste dagarna.

Kärlekskrank tandläkare

Efter att sista kvällen slagit runt på Sacre Coeur - eller var vi nu var, träffades vi i hotellets reception på morgonen. Där satt även en vacker kvinna, som den kräsne Svidde beskrev som Tjinona eller var det polentagrün? Tandläkaren log förälskat och påstod att hon kom från Algeriet och skulle följa med oss tillbaka till Sverige.

Åter slöt konstaplarna leden och sa att så kunde man inte göra.

Flygläraren, som vi tappat förtroende för vid detta laget, höll med tandläkaren. Flygläraren jobbade egentligen som cykelmakare i Hovmantorp och han hade varit berusad nästan hela vistelsen i Paris. Av någon okänd anledning hade han rusat ut ur ett hus, spritt språngande naken med sina kläder i famnen, mitt i centrala Paris.

Vi blev därför inte förvånade när det



Carl-Gustaf "CG", Jyot och Sture på en återträff för att minnas flygresan till Paris.

visade sig att planets batteri laddat ur under vår vistelse i Paris. Vår hemfärd började därför med att batteriet fick laddas upp på flygplatsen. Avfärden blev försenad med ett par timmar och Sture tittade flera gånger på klockan, med bekymrad min. Han och Svidde skulle börja jobba klockan 18.

Alltnog, med list och milt våld blev vi av med algeriskan.

Den turbulenta hemfärden

Det lilla bräckliga planet steg upp mot skyn och mörka hotfulla moln tonda upp sig i norr. Cykelmakaren visste inte vilket flygväder som väntade oss, naturligtvis.

En tilltagande storm och häftigt regn började attackerade planet.

Efter några timmars guppig flygfärd, svor cykelmakaren till, efter att varit tyst sedan Paris. På frågan om vad som var fel, berättade han att avisningen på vindrutan var ur funktion. Det blev därför nödvändigt att flyga så lågt som möjligt, för att undvika nedisning.

När vi sedan tvingades flyga till Amsterdam för att tanka, påpekade Sture att nu fick dom skynda sig. Han och Svidde skulle börja jobba om fem kvart.

Luftgroparna blev luftstup och allt löst i planet för upp i taket. Det är ingen underdrift att påstå att det kändes som om en jätte slungade runt planet i luften, helt okontrollerat.

Skrovet knackade, gnällde och duntrade i stormbyarna.

Alla var tysta. Senare har CG berättat att han såg från sin plats bakom cykelmakaren och tandläkaren hur svetten forsade ner i deras ansikten och att kavajryggarna blev mörka av all svett.

CG som svalt en snusprilla bestämde sig för att fria till sin flick-

vän så fort han kom hem och överlevde färden.

På marken igen

Kraftigt försenade damp vi ner på Malmö flygplats. På vingliga ben och med vita nyllen skingrades vi. Några föräldrar hade mött upp och klättrade vid detta laget på staketet. Mina föräldrar hade vakthavande inte fått tag på och det var jag glad för.

Vakthavande som fick höra av kollegorna att Sture, Svidde, CG och jag varit ute och flugit i ovädret ringde upp våra anhöriga. Frågan var om vi störtat i Malmö polisdistrikt och han fick skulle få bryet med det eller om det skulle drabba andra någon annanstans i Europa.

Livet gick vidare utan närmare preludier. Vi träffades på jobbet och på Erikslust och mena att vi haft otur med vädret.

CG gifte sig snabbt, men ansåg att det kanske var lite förhastat.

Svidde och Sture fick förmodligen ta igen de förlorade timmarna då vi varit i stor fara för egna liv, istället för att upprätta allmän ordning och säkerhet på jobbet.

Epilog med debriefing

Tandläkaren fortsatte att sköta svedalabornas tänder på folktandvården.

Enligt den sympatiske smålandskännaren Bo-Gunnar Engerby lär det finnas en deltidspensionerad cykelmakare i Hovmantorp, som kallas den gamle och navet.

Strax före julen 2014 träffades Sture, CG och undertecknad på en pub för en liten återträff med debriefing. Bättre sent än aldrig....

Så gick det alltså till när vi flög till Paris tur och retur.

Per Jystrand



Julkonsserter med Polisens Musikkår Skåne



Det är söndag och frukosten är snart uppäten. Som vanligt sker denna tillsammans med hustrun och morgontidningen. I en av de tjocka bilagorna fastnar blicken på julkonsserter. Den ena annonsen färgrikare än den andra. Jag visste inte det fanns så många ställen att ha konsert på. Christer Sjögren med Andreas Weise och Gunhild Carling. Carola, Tommy Juth kända och okända artister från TVs Idol fyller arenorna och Brandkårens musikkår har sin traditionella julkonsert. Allt enligt annonserna. Sen finns det dom som inte annonserar så stort eller inte alls men har sina traditionella julkonsserter som Spårvägens och Polisens musikkår Skåne. Bägge orkestrarna gjorde julkonsert i

St. Pauli Kyrka med bara ett par veckors mellanrum. Och bägge konserterna var fullsatta.

Julkonsert 21 december

Ingemar Axberg, Skånepolisens kör, började julkonserten i St. Pauli kyrka den 21 december 2014 med att hälsa alla åhörare i kyrkan välkommen till nästa års konsert den 20 december 2015 i St. Johannes kyrkan. Anledningen var att inte glömma bort att St. Pauli kyrka skall renoveras under nästa år och renoveringen kommer inte att vara färdig till nästa julkonsert. Efter denna något annorlunda och roliga välkomsthälsning hördes en signal av trumpetarna som förkunnade att de hade börjat med inledningen

till *Tomtarnas vaktparad*. En klassisk julkonsert av Kurt Noack. Så började även julkonserten i Korsbackakyrka i Kävlinge den 7 december. Denna kyrka var lika fullsatt som i Malmö.

Akustiken i kyrkorna är lite olika men tekniken har även följt med i kyrkan så musikkårens solister och hela kören lät höras på en annan nivå tack vare mikrofoner. Skånepolisens kör gav *Hosianna Davids son* ett nytt liv. I en annars så tyst kyrka hördes kören runt hela kyrkan med ett ackompanjemang i början av Birger Edell på basklarinett men när *Kjell Olsson* lyfte taktpinnen och gav musikkåren order om att spela med i ackompanjemangen då fanns en känsla av att musiken skulle lyfta taket.



Ingemar Axberg



Jarl Holmström



Arne Nerius

Vad vore en jul utan Stilla natt. Växelvis får man höra två vackert klingande trumpeter, Göran Andersson och Paul Brorsson, spela denna sång precis som i *When I wish upon the star*.



Kjell Olsson

Sasha Krstic har nu varit dirigent för Skånepolisens kör i några år. En kör som bara blir bättre för varje gång de framträder enligt publiken och överraskningar bjuder de gärna på så i årets julkonsert lät de publiken få uppleva *Ave verum corpus* som Wolfgang Amadeus Mozart komponerat och Lena Axberg stod för pianotonerna bakom kören eller framför kören eftersom flygeln var placerad så i St. Pauli kyrka.

Julhälsningarna till Kävlingeborna hölls av närpolis Pär Cederholm som pratade om att man skulle skapa trygghet grannar emellan. Att det var bättre att det var grannarna som gick och tittade in till varandra istället för inbrottstjuvar som hälsade på. För Malmöborna talade biträdande regionchef i polisregion Syd, Jarl Holmström, om att han en gång i tiden varit medlem i musikkåren och kände sig stolt att få presentera både en musikkår och en sångkör för publiken. Även hans tema var tryggheten.

Det var mycket allvar i de bägge polisernas julhälsningar men nu är det julafton och klockan 15 är det Kalle

Ankas jul. Ett potpurri på alla melodierna från TV-programmet där man fick höra solister dyka upp ur musikkåren med de kända teman som gick att sjunga eller tralla med i. *Jag fångade en räv en dag, men räven gled ur näven, fast lika glad för det är jag, men gladast är nog räven*. Vilken allsång... alla i kyrkorna sjöng med. Här får Allsång på Skansen passa sig. Polisens tre duktiga flöjtister fick enorma applåder för sina insatser på flera ställen i potpurriet

I Adams julsång lät Kenneth Gunnarsson sitt Eufonium klinga mellan kyrkväggarna tillsammans med Göran Anderssons trumpet innan sångkören sjöng *Julen är här* och *My Lord*. Sångkören fortsatte sedan tillsammans med musikkåren att sjunga *White Christmas*, *Battle Hymn of the Republic* och *Vid dagens slut* där Göran Andersson gått upp i predikstolen för att avsluta årets julkonsert med en trumpetsignal, ett tapto, som tonades ut till tomma intet.

Reportage Kjell-Arne Friberg
Foto: Thomas Brodin & Alf Friberg



Skånepolisens kör

Fyra minnesvärda kollegor har gått ur tiden

December 2014 och januari 2015 var en tung och deprimerande period. Även om vetenskapen fanns att sjukdomarna var allvarliga, var det en tuff tid även för en optimist som tror på reinkarnation.

Att mista kollegor som man beundrat, skrattat med och varit stolt över att få kalla sina vänner, är och kommer alltid att vara en stor sorg. Jag vet att många kolle-

gor och idrottskamrater känner som undertecknad och våra tankar går till de fyras anhöriga.

Vi som upplevt Lars Tjerngren, Gert "Kula" Andersson, Henry Carlsson och Bengt "BP" Persson glömmier dom aldrig!!!"

Nu ser vi fram emot våren, trots allt!

Per "Jyet" Jystrand



Lars Tjerngren blev 80 år. Han dog när han högg ved på sitt torp. Detta tillsammans med hans kvicktänkthet och humor kvalificerar honom för denna tidskrift som mest handlar om idrott. Han hade kanske sagt att den enda idrott jag sysslat med är när jag hoppat över sportsidorna i tidningen.

Våren 1966 praktiserade min kull efter ett par månader på polis-skolan i Malmö. Jag och Kula satt i samlingsrummet på VD 1.

Lars kom in i rummet och undrade varför vi verkade besvikna. Vi svarade: "Våra handledare har inte tid med oss" varpå Lars replikerade: "Jag kör enspännare. På med lasorna och häng med mej ut!!"

Under Lars ledning högg vi på allt, såsom trafikolyckor, inbrott, efterföljande och hjälp till allmänheten med mera. Jag och Kula konstaterade nöjt, att det är så man skall jobba på fältet.

De egenskaperna, att vara på hugget, att intressera sig för yrket och ha en humanistisk syn, har varit Lars hedersmärke hela livet.



Kula, ett starkt kort i etern. Han fann snabbt sin plats på ledningscentralen. Tursamt för de som hade drabbats av otur i olika sammanhang. Hans klokhet, lugn och vänlighet hjälpte massor av människor under de nära 40 åren han jobbade där.

Vi brukade småprata när jag ringde ledningscentralen för att börja respektive sluta mitt pass

som närpolis på Möllan och Sevedsplan.

Under några år tillhörde vi polisens fotbollslag som tog guld bland ett 60-tal andra polisdistrikt 1968. Vi var extringar och påläggskalvar i fotbollslaget. En av de äldre i laget skulle fira segern i Södertälje på krogen i avvaktan på att vi skulle ta nattåget hem. Han lämnade oss och polishuset i Södertälje, med orden: "ta hand om min väska extringar när vi går på krogen". Jag och Kula tyckte att kollegan hade en dålig stil och vi beslöt att komplettera hans hem med några vissna krukväxter. Vi fyllde väskan med skräp och blomjord, eftersom vi tyckte det passade, nygift

som han var. Kollegan höll masken. Kula fick sitt smeknamn från en i det närmaste okänd spelare i IFK Malmö.

Typiskt den ödmjuka Kula, som istället prioriterade familjeliv i Klågerup före karriär och fotbollen.



Henry Carlsson var vår tränare.

En slipad taktiker som aldrig höjde rösten. En gång under min tjänstgöring på våldshoteln satt jag med på ett förhör som Henry höll med en misstänkt mördare. Henry var redan en legend och hade ett tiotal livstidsdomar på meritlistan.

Jag tänkte att jag inte skulle vilja bli förhörd av Henry och erfor vad han var känd för, nämligen

att aldrig säga "du ljuger" eller ta ställning mot den misstänkte. Han sa: "du far nog med lite osanning" eller "du ska nog ta dig en funderare över detta".

Henry var en stor humanist och var väl känd även bland kriminella, som skickade brev, ringde eller morsade på stan.

Jag frågade honom vid hans pensionering vad han skulle göra. "Först skall jag tapetsera till mina döttrar. Sedan fortsätter jag att en gång i veckan spela kort med gamla kompisar i IF Allians", där Henry spelade i många år.

Ja, Henry var en man med många talanger...



BP - kämparnas konung, träffade jag och mina handbollskompisar hemma hos Benny Sandberg då vi tog en morgonfika innan polis-SM i Lund 1978. BP var ny polis och kom direkt från polishögskolan. Han kom in skrattande, intog scenen och smällde in 14 mål mot Lund i den påföljande matchen. Hans kämpataktiker smittade av sig och vi förstod varför han dragit på

sig landslagströjan 22 gånger genom åren. En landskamp blev inställd har han senare berättat. Det var snöstorm och matchen skulle gå i Danmark. Svenskarna tog sig till arenan, men danskarna lämnade walk-over.

Lika framgångsrik och omtyckt som han var i handboll var BP på jobbet, där han var på länskriminalen. Han satte inte bara fast kriminella utan han jobbade med skyddande insatser och personsäkerhet.



Min Make
Min Pappa, Svärfar
och Morfar
Vår Son
Min Bror och Farbror
Vår Bonus Pappa

**Bengt
"BP"
Persson**

* 20 december 1955

har lämnat oss i stor sorg
och saknad

Lund 7 februari 2015

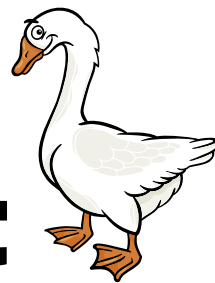
Sabine
Malin och Pontus
Malou, Nicole
Mor och Far
Anders och Victor
Patrik och Conny

*Så tappert DU kämpat
Du borde ha vunnit
Men döden var starkast,
Nu friden Du funnit
Du visat Dig glad
Inför vänner och kära
Vi glömmar Dig aldrig
Du stod oss så nära
Du somnade stilla
När resan var slut
Från allt som Dig plågat
Du nu vilar ut.*

Istället för blommor
uppskattas tacksamt en
gåva till H43 Lund,
bg 623-0700,
märk insättningen "BP".
En del av gåvan kommer
användas att stödja
Ulla-Carin Lindquists
Stiftelse för ALS-
forskning

Begravningen ägde rum 6 mars 2015

Gåsa- loppet



Den 1 november gick det äktskånska Gåsaloppet av stapeln i Baskemölla för fjärde året. Loppet som mäter 5,6 km startade klockan 11 på förmiddagen från Baskemölla Idrottsplats genom den vackra Linnélunden längs havet till Viks fiskeläge och åter.

Startman var som vanligt friidrottaren tillika guldmedaljören på 3.000 meter hinder under OS i Montreal Anders Gärderud. Initiativtagare till loppet är Birger Simonsen. Simrishamnspolisens ställde upp med två deltagare.

Text och foto Bengt Andersson

Resultat

Plac.	Namn	Tid
23	Tommy Lundwall	36.25
26	Bengt Andersson	44.13



Tommy Lundwall och Bengt Andersson.



Samling vid klubbstugan.



Prisbord.



Polis-SM i bowling 2015

Västerås den 19-21 februari

Från Malmö var vi återigen fyra deltagare: Thomas Stenbeck, Christer Johannesson, Bertil Gustafsson och Jan-Erik Sundberg.

Fredagen den 20 februari klockan 10.00 hade 22 bowlare samlats i Bellevuehallens bowlingavdelning. Nu kunde årets SM sätta igång. I detta gäng återfanns bland annat fjorårets mästare Daniel Larsson från Nacka. Alla undrade givetvis om han skulle vara i samma kanonform som i fjor på hemmabanorna.

Första starten

När fyra serier var avklarade (kvalet spelas över åtta serier) förstod vi som stod vid sidan av banorna att han definitivt inte legat på latsidan med träningen. Han hade på dessa fyra serier fått ihop smått fantasiska 937 poäng. Efter alla åtta slutade han på 1.941, ett snitt på 243 per serie.

Hans medspelare gjorde så gott de kunde för att hänga med. Efter att denna första start var över kunde vi konstatera att Daniel ledde med 352 pinnar ner till andra plats där Tomas Gurell Nacka placerade sig på 1.589 poäng.

Ytterligare en man från Nacka, Tomas Larsson fick över 1.500 på sina åtta serier.



Andra starten

Klockan 14.00 gick startskottet för andra starten. Här fanns spelare från bland annat Göteborg, Alingsås och Malmö. Alla med gamla mästare i sina lag.

Conny Kihlwall Göteborg visade återigen att han vet hur man spelar bowling. Han fick ihop jättefina 1.895 på sina åtta serier. P.O Buller även han spelande för Göteborg följde bra med och lyckades få ihop hela 1.771 poäng.

Trea i denna start blev Christer Johansson från Alingsås med 1.737 poäng. Lite i skymundan kämpade övriga deltagare. Jan-Erik Sundberg slutade på en 9:e plats i kvalet med

1.497 poäng. 14:e och sista finalplats hamnade undertecknad på med med iokra 1.450 poäng.

Till finalspel på lördagen hade de 8 högst placerade skrapat ihop 1.500 poäng och högre. Det var länge sedan det presterats så höga resultat i kvalspelet.

I och med kvalspelet var avklarat kunde man kora de olika lagvinnarna.

Göteborg lade beslag på guld i fyrmannalag med nytt rekord i polis-SM med 6.616 poäng, ett snitt på 1.654 på de fyra spelarna. P.O Buller, Conny Kihlwall, Jonas Davidsson och Sebastian Kalderup.

Silver fick Nacka och bronspengen hamnade i Malmö. I tvåmannalagen



Bellevuehallen i Västerås, där Polis-SM gick 2014.



fördelades medaljerna enligt följande:

Guld till Göteborg lag 1, Buller och Kihlvall med 3.666 poäng. Silver till Nacka lag 1, Larsson och Gurell med 3.530 poäng. Bronset hamnade i Göteborg hos Davidsson och Kalderup på 2.950 poäng.

Fredagen avslutades med en kamratmåltid på hotell Ibis. Där bjöds på mat och dryck samt prisutdelning till lagspelarna.

Återkval

Lördagen inleddes med återkval. De två sista platserna i finalen skulle besättas. Dessa platser tog Stefan Dangardt, Falun och Susanne Svedholm, Göteborg hand om.

Finalspel

Då var det äntligen dags för finalspel.

Finalen spelas över sex serier. Kvalresultatet är nu historia och alla startar på 0 poäng.

Finalspelet bjöd på fin bowling från många håll. De fem främst placerade efter spelade sex serier hade alla över 200 i snitt.

Etta och svensk polismästare i seniorer blev P.O Buller från Göteborg som fick ihop otroliga 1.471 poäng på sina sex serier ett snitt på 245 poäng per serie. Tvåa och silvermedaljör Daniel Larsson Nacka på 1.399. Som trea slutade Conny Kihlvall Göteborg med 1.330. Tomas Larsson Nacka, fyra och Christer Johansson Alingsås fyra respektive femma.

Dessa fem spelade sedan en steg-final där slutligen Daniel Larsson Nacka återigen, föga överraskande, stod som slutsegrare.



Vandringspriserna för damer och herrar.

Oldboysklassen

I Oldboysklassen segrade Tomas Larsson Nacka med 1.282 poäng. Tvåa och på silverplats Thomas Stenbeck, Malmö på 1.190 poäng. Trea Stefan Dangardt, Falun med 1.124.

Jan-Erik Sundberg slog oturligt nog upp sin högra tumme i kvalspelet och kunde inte spela ut under finalspelet och slutade på en fjärde plats med 1.064.

Damklassen

I damklassen segrade Elin Persdotter från Falkenberg. Hon fick i finalen ihop 1.169 poäng.

Tvåa slutade Susanne Svedholm Göteborg med 994 i finalspelet.

Trea blev Ulrika Nordling från Borås. Hon slutade på 1.391 på sina åtta serier i kvalspelet.

Nu gäller det att vässa formen till nästa år då polis-SM spelas i Alingsås.

Thomas Stenbeck
Bowlingsektionen





Korplaget fotboll

säsong 2014

Laget bestod av ca 20 fotbollskunniga experter och i genomsnitt till varje match så kunde 10 personer delta, samtliga områden bidrog med spelare samt ett par deltagare från arresten och LOA.

2-3-1, detta var lagformationen, tanken var att dominera med ett löpstarkt mittfält som kunde anfalla och försvara.

Säsongen började väldigt bra för laget. Man radade upp vinster och spelet förbättrades för varje match. Vi kunde matcha med nästan samma lag, vilket gjorde oss bara bättre och bättre. Efter våren så låg vi bra till i tabellen, vi låg på tredje plats.

Efter sommaren var det dags att samla laget igen. Till en början var allt bra, vi var tvungna att begränsa laget till 10 st spelare. Men ju närmre vi kom den kalla och regniga hösten, desto glesare var det i anmälningslistan.

Vi var ändå ett gäng/stomme som spelade de flesta matcherna och detta gjorde att vi kunde sluta 2:a i tabellen och gå upp en serie.

Vi håller på nu att inventera spelare som var med förra året, för att se om vi kommer att få ett slagkraftigt lag, då vi har möjlighet att placera oss bra i serien.

Som vanligt kommer det även att rekryteras nya spelare från regionen, vilket kan leda till fler framgångar.

När det gäller Polis-SM i fotboll så är där mer att önska

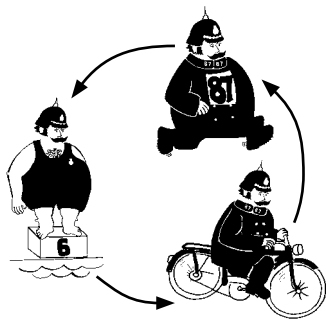


för Malmölaget. Men det är inte lätt att få inbjudan till spel/kval några dagar innan vi skulle åka upp till Kalmar för match. Detta resulterade att vi inte hade möjlighet att manna upp med det bästa laget, vilket resulterade i en förlust och inget slutspel för oss.

2015 kommer att bli ett bra år och ett av målen är att vi ska spela Polis-SM, samt placera oss på övre halvan i serien.

Andreas Persson
Fotbollsektionen





IRONMAN

KALMAR 2014

simning 3,8 km / cykling 180 km / löpning 42 km

"Kalmar Ironman 2014, ska vil?" undrade min kära kollega en fager som-mardag i augusti 2013.

Frågan hängde kvar och det var några saker att ta ställning till efter-som familjen skulle öka från två till tre inom några veckor. Sen var det ju den där detaljen med träningen som skulle behövas i både annan mängd och form än tidigare.

Snart stod det klart att det inte fanns några bortförklaringar kvar så-som syltrygg, skoskav eller tidsbrist. Tiden är såklart alltid en faktor, men vill man - då kan man. Och vi ville ju, det här var en utmaning för mäktig att duka för. Så "Ja, för fan, vi kör!" blev strax svaret.

Förberedande träning

En lång höst och vinter tog vid med tusentals längder i simbassängen, lika många cykelkilometer i väder som var allt annat än inbjudande och löpskor-na nöttes som aldrig förr hos två at-leter som sakta men säkert började greppa vad som stod framför dem.

Material pillades med i dunkla käl-lare, reande sportsidor sonderades och föreläsningar om kost och trä-ning besöktes. Alla möjliga och omöj-liga strategier, upplägg och tidsramar för en Ironman diskuterades över oräkneliga kaffekoppar och förvänt-ningarna steg med tiden.

När så våren kom började tränings-rundorna bli riktigt behagliga, för att inte säga rentav roliga. Ja, kanske inte de första 14-gradiga havsdoppen i maj kanske...

Tävlingsdebut

Trelleborgs triathlon i juni löper över sprintdistans och blev vår tävlings-debut. Det var sannerligen något som lämnade oss med mersmak då vi gått in med obefintliga förväntningar á la vi-får-se. Även om det var lite träng-sel i samtliga moment och en helt ny tävlingsform för oss båda flöt väx-lingarna på och vi fann oss på hem-vägen glada som lekande laxar med svårt att sova under natten som kom tack vare alla nya intryck.

Sövde halv-Ironman

Mycket kort därefter följde Sövde halv-Ironman i hjärtat av Skåne, en sedan länge inplanerad tävling och såväl elddop som nödvändig form-check knappa två månader innan da-gen D.

Ett soligt sommarväder bjöd på en mycket simvänlig Sövdesjö följt av en i triathlonsammanhang elak men rolig och utmanande cykelbana över tre tremilavarv. Halvmaran som följ-de var inte snällare den med nästan uteslutande terräng och några ma-jestätiska backar av bästa mjölksy-

raklass och skiljde oss åt efter att ha gått in i cykelväxlingen med knappt en minut mellan oss. Hursomhaver inte bara överlevde vi Sövde utan fick både gott formbesked och blodad tand med knappt två månader kvar till startskottet i Kalmar. Vi var tag-gade till tusen men fortfarande fanns lite träningsjobb kvar och utprovning av tävlingskost. Och materialpillande såklart...

Den skräckblandade förtjusningen växte i takt med de hundratals trä-ningstimmarna. Respekten för Iron-man försvann inte, men nog mins-kade den så sakteliga efterhand som hjärnan intalade kroppen att "Det här ska vi fixa!"

Jag (Alexander) ville även testa på ytterligare en distans i form av "långdistans" som består av 4.000 m simning, 120 km cykling och 30 km löpning. Platsen för detta var Motala den 28 juni.

Tävling i Motala

Väderprognosen inför loppet var ing-et vidare! Regn och runt 10 grader varmt. Väl på plats verkade det som att det nog kunde bli lite förkortade distanser på grund av kylan. Det var en imponerande och välsmord "appa-rat" som höll i loppet och det märktes att motalaborna var vana med att or-ganisera stora lopp.



Simningen i full gång.

Foto: Ulrika & Ellen Mattisson

På pre-race mötet kvällen innan verkade det som att det skulle bli en kortare simning alternativt löpning beroende på temperaturen i vattnet på morgonen.

Utmanande väder

Väl dags för start på tävlingsdagen och det var regnigt och kallt i luften, vilket ledde till att simningen blev 3.000 m i stället. Jag var trött och frusen redan innan starten och väl i vattnet blev det ytterligare lite värre.

Jag frös så jag skakade tänder under simningen och när jag kom upp ur vattnet och cykelmomentet förbereddes så öppnade himmelen sig och det vräkte ner regn. Händer och fötter var det första som tappade känsel och visiret på hjälmen immade igen och var fullt med vatten som försämrade sikten. Cyklingen var tuff och tog lång tid, men efter lite kämpande hade de 120 kilometerna avverkats och det var dags för en joggingtur.

Väl ut från växlingsområdet hade jag ingen känsel i kroppen över huvudet taget, så det var bara att hoppas på att jag inte skulle trampa fel eller att benen skulle vika sig.

Efter ungefär 10 km hade jag fått upp lite värme och känseln i fötterna kom så sakteliga tillbaka, men det gick inte fort och jag kände mig helt tom på energi. Det blev blandat med promenader och lättare jogging innan jag äntligen kunde ta mig över mållinjen!

Värmen i kroppen kom tillbaka först efter en varm dusch och en kall öl i bastun.

Välgörenhetslopp i Hensmåla

Alexander gjorde även ett välgörenhetslopp i Hensmåla, södra Småland i form av "Hensmåla Triathlon" som var ett Triathlon mot ALS. Det var ett kortare lopp på 340 m simning, 9,2 km cykling och 6,5 km löpning som var över på strax under timmen då distanserna var lite kortare. Men nog så bra att få erfarenhet i växlingarna! Med Motala färskt i minnet var detta raka motsatsen vädermässigt, sol och ca 25 grader varmt. Det var ett trevligt arrangemang med härlig stämning som säkert kommer att upprepas.

Åter till Ironmanplanerna

Efter att ha studerat diverse packlistor och slutligen spikat kostplanen för tävlingen bar det av mot Kalmar



i mitten av augusti då väderprognosen svajade till vår stora ångest men landade på makalösa 20 grader, växlande molnighet och inte alltför stygg vind, möjligen någon regnskur - inget att gnälla över således. Väl på plats inledde vi med en sväng på ett välordnat mässområde och ett närmast väckelsemöteliknande pre-race info.

Nattsömnen blev efter hemlagad pastabuffé riktigt god och med en

stadig frukost i buken vid halvfemsnåret gav vi oss ner till en förvåntansfull Kalmar hamn kantad av yrvakna ortsbör. Ord som ånger och återvändo lyste med sin frånvaro för nu var det minsann färdigflinat - NU skulle vi göra en Ironman.

Så var det dags - Ironman i Kalmar

En snabb inrättning i simledet och sen var vi iväg i en hyfsat trängselfri simstart. Vågorna var låga och vin-



Växlingsområdet.

Foto: Ulrika & Ellen Mattisson

den loj men 3,8 km simning kräver alltså sin insats. Sisådär 1,5 timme senare och med en knapp liter havsvatten i magen stapplade ostadiga ben upp för ombyte ivriga att hoppa upp på våra väntande cyklar som skulle bära oss timmarna som kom.

Det var inledningsvis riktigt svårt att hålla igen och inte gå för fulla spjäll när man satte av men det var bara till att påminna sig om att krafterna skulle räcka i 6-7 timmar till på cykel. Och ett maraton på det...

Ölandsbron lades snart till handlingarna medan det öländska landskapet bredde ut sig och bjöd på en viss medvind inledningsvis. Det är inget understatement att säga att ölänningarna gått man ur huse för att beskåda de dryga 2 000 atleterna som svischade förbi.

Öland må vara fint på sommaren men efter 6-7 mil på cykel mättas sinnet på det mesta, framförallt när motvinden ivrigt och retfullt börjar boxa en i ansiktet utmed Ölands östkust. För varje vindpust i synen förbannades vädrets makter men när Alvaret äntligen passerades var halva cyklingen förbi och allvaret började kan man lugnt säga.

En kanske inte alltför spännande runda på fastlandet tog vid men i och med vändningen i Kalmar får man se en hel del hejande publik och även några riktigt kvicka cyklister som gick in för växling i hastigheter som vore olagliga för en EU-moped. Det var "bara" 6 mil kvar när den första regnskuren hälsade på, inte direkt ovälkommen dock utan det var snarare skönt att få skölja av sig lite.

En regnskur senare och några rätt trista mil senare närmade sig Kalmar igen och längtan var stor efter att få skaka loss lite och springa istället

-även denna gång med bara några minuter mellan oss. Det halvt gigantiska, men likafullt välorganiserade, växlingsområdet passerades för andra och sista gången och nu började loppet på riktigt...

Dags för löpningen

Löpningen går över 3 varv och redan efter några kilometer passerar man retfullt mållinjen en första gång. Just det första varvet utgör, för de allra flesta åtminstone, en hyfsat behaglig löprunda och är en ren transportsträcka. Kalmar centrum passerar sen ånyo och för andra gången passerar man målet, med knappt 3 mil kvar att löpa, är det ingen upplyftande känsla direkt att få se den skimrande Ironmanportalen som varit det enda målet med träningen under ett helt års tid.

Publik kantar dock banan så gott som hela löpningen, på något ställe hade det dukats upp en veritabel ölbuffé medan andra åt vinmiddag på garageuppfarten eller hade skruvat upp boomboxen. Stämningen gick att ta på men även om en viss lyckokänsla dök upp av att ha klarat av andra varvet utan kramp eller köttvurpor kvarstod fortfarande över en timmes löpning. Om det var i och med löpningen som loppet började, så är det i och med det sista löpvarvet som det fysiska kriget börjar.

Målet närmar sig

Knappt något annat än Coca-cola, bananer och chips gick ner för någon av oss så det där med att hålla sig till kostplanen och sluka energigels i parti och minut var bara att glömma. Snart passerades dock punkten där det var mindre än en mil kvar; 10 000 m kvar till drömmarnas mål, en sträcka vi löpt gång efter annan

under träningsåret men som nu föreföll oändligt lång.

Överallt syntes diverse plakat, banderoller och flaggor tillägnade olika tävlande men publiken var helt enastående på att dela med sig av glädje, stöttning och jävlar anamma till alla som passerade. Fast nog är det klart att det lyfter lite extra att se nära och kära utmed banan när det känns som att kroppen lider av både soppatorsk och eftersatt 6.000-milaservice.

Inte var sista milen lätt för det men snart nog kröp kontrollen närmare där man med 3 km kvar till varvning/mål får de vansinnigt snygga och eftertraktade neonglänsande varvningsbanden - något man behöver tre av för att få vika av mot målkrakan inne i Kalmar och träda genom portalen som skiljer agnarna från vetet.

På något evinnerligt sätt sliter man sig i mål de där sista kilometrarna, vilka blåsor, skavsår eller krampkänningar som än dyker upp. Det må vara ihärdig träning som tar en fram till och nästan hela vägen runt en Ironman, men sista kilometrarna finns bara vilja.

Målgång

Sen kommer den - den förtrollande vackra, nästan skimrande, blå mattan de sista hundra metrarna. Kantad av proppfulla läktare, med en hetsande duracellspeaker som får högtalarna att ljuda ett ekande "You are an Ironman!" pressas de sista obefintliga krafterna ur kroppen på upploppet och till sist passerar mållinjen som man kommer att minnas resten av livet.

Där och då finns ingen metall ädlare än järn.

**Kalle Dannestam &
Alexander Andersson**
Ironmen



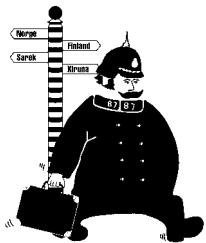
Kalle och Alexander, numera riktiga järnmän.



Kalle Dannestam



Alexander Andersson



Reseberättelse Kungsleden

1-8 september 2014

Idén till vandringen började efter några öl på en pub under våren 2014. Jag och kompisarna Johan, Mikke och Sebastian var ute en vända.

Vi pratade om allt möjligt inklusive vandring. De stora starka serverades friskt och stämningen var hög. Plötsligt sade alla tre att de var intresserade av att åka upp till fjällen. Ingen av dem hade tidigare erfarenhet av fjällvandring. Jag har ganska stor fjällvana och alla tyckte att jag skulle hålla i en vandringsresa. Vi bestämde oss för att åka iväg en vecka och vandra i fjällen under sensommaren 2014. Dagarna efter trodde jag alla hade "glömt" vad vi pratat om men när jag blev uppringd av alla tre och de var i eld och lågor förstod jag att vi skulle komma iväg. Vi bestämde oss för att gå Kungleden mellan Abisko-Nikkaluokta inkl ett toppbesök på Kebnekaise!

Planering

Vi började skriva matlistor, göra diverse inköp av utrustning samt boka flyg och boende. Vi pratade om att vi skulle tälta men efter några sekunder kom vi fram till att det var skönare och smidigare att bo i stugor. Man blir liksom lite mer bekväm när man blir äldre ;). Några mils vandring i bokskogen med packning blev det också som förberedelse. I efterhand konstaterade vi att det hade varit bra om det blivit betydligt fler mil.



Sebastian, Mikke J och Jonas.

Vandringen

Resan upp gick mycket smidigt, tog ca 4 h med flyget upp till Kiruna med mellanlandning i Stockholm. Min väska vägde en bra bit över 20 kg och Mikkes väska 13 kg - hmm-mm. Väl i Kiruna tog vi det lugnt och inväntade bussen till Abisko som var starten för vår resa. Vi gick igenom utrustningen utanför stadshuset. När vi varit där i en halvtimme

började det komma mycket folk. Efter ytterligare en stund kom två radiobilar. Det blev en demonstration av något slag med ca 40 demonstranter som talade lugnt och vänligt. Kollegorna stod lugnt bredvid och tittade på - sedan var allt över. Som i Malmö - NOT.

Vi tog bussen till Abisko och efter 1 ½ h var vi framme.

Det blev ett obligatoriskt foto togs vid starten av Kungsleden. Där stod några visdomsord av Dag Hammarsköld och favoriten blev "den längsta resan är resan inåt".

Sedan började vandringen direkt då det var 15 km att gå och vi hade fyra och en halv timme på oss innan det blev mörkt. Vädret var perfekt - 18 grader och strålande sol - bra början!



Början på äventyret - Sebastian är förväntansfull.

Abisko-Abiskojaure

15 km/4-6 h 380-490 möh

Leden började i tät björkskog. Stigen var väldigt stenig och kom så att förbli hela vandringen. Vi kom snabbt till en stor kanjon som vi gick bredvid länge. Vi gick ca 50 minuter och vilade sedan 10 minuter innan vi började gå igen. Det var härligt att äntligen vara igång! På vägen gick vi över några instabila gångbroar - spännande! Efter ca 4 h kom vi till fjällstugan vid Abiskojaure. Stugan låg fint vid sjökanten. Vi fick en chock - vilken lyx. Vi fick vars en bädd med täcke och kudde. De hade t.o.m. gasolkök i det gemensamma utrymmet - det finns i alla stugor längs med Kungsleden. Så sovsäck och stormkök behövs inte vid boende i stugor. De hade även en shop där man kunde köpa mat/godis - finns i ungefär varannan stuga. Priserna i shoppen låg högre än hemma men vill man gå med lite packning så finns möjligheten att köpa mat i stugorna. Men det bästa av allt - de hade en vedeldad bastu! Det var oerhört skönt att ta en bastu och sedan tvätta av sig med kallt och varmt källvatten. Nära stugan fanns även utetoiletter. Det fanns toapapper på toaletterna och tvål/vatten utanför så det

behöver man inte heller ta med. Efter en ganska smaklös frystorkad middag somnade vi in.



Kanjonen..



Hängbro över forsen.

Abiskojaure-Alesjaure 20 km/6-8 h 490-780 möh

Vi tog det lugnt på morgonen och kom iväg först vid 10-tiden. Vädret var skiftande med små skurar emellanåt. Nu gick det uppför rejält. Efter ca 2 km kom en rejäl stigning på ca 300 höjdmeter. Landskapet skiftade från björkskog till karga fjällsidor. Snart var vi över trädgränsen - det var som att byta värld. Mossa och fjällsjöar i massor var vår nya syn. Efter stigningen var stigen svårvandrad med många större stenar att kliva över. Landskapet planade till sist ut i en serie fjällsjöar. Stigen gick längst med stranden på Alesjaure - här fanns perfekta tältplatser 10 meter från stranden. I slutet på Alesjaure nådde vi fjällstugan uppe på en höjd.



Johan på väg uppför branten.

Vi var rejält trötta - det var skönt att slå sig ner i storstugan hos stugvärderna. Vi unnade oss vars ett "bastupaket"

bestående av en 50cl norrlands guld och en påse jordnötter - smaskens! Vi var lite blöta efter dagens vandring och det var skönt att kunna hänga upp kläderna i torkrummet i stugan. Efter att ha fått sovplatser gick vi till bastun. Denna bastu var om möjligt finare än den andra, stor bastu med fin utsikt över Alesjaure. Vi pratade än en gång om hur lyxigt det var att bo i stuga!

Efter lite mat och spel var det dags för bingen igen!



Schysst utsikt från toaletten i Alesjaure.

Alesjaure-Tjäktja 13 km/4-5 h 780-1.000 möh

Med aningen spända vader steg vi upp och käkade frukost. Det kändes lite här och var i kroppen på samtliga - gött! Vädret var mulet med ihållande skurar. Vandringen började lätt med bra stig. Höga berg omslöt oss under hela etappen. Vi såg en del fågelliv och några sorkar men annars lyste djuren med sin frånvaro. Efter ca 9-10 km blev det rejält brant. Vi pustade och stönade och såg Tjäktja-stugan komma lite närmare för varje steg.



Sebastian på väg mot Tjäktja.

Med ca 10 minuter kvar till stugan kunde man ta en genväg. Man gick då ner för en ravin och korsade en bred bäck, sedan var man framme vid stugan. Johan och Sebastian tog genvägen, jag och Mikke gick runt istället för att undvika att bli genomblöta i skorna.

Precis när vi satte oss inne i stugan blåste det upp rejält och det började regna ännu mer. Vi satt inne i stugan och

värmde oss vid kaminen och tittade på dem som försökte få upp tälten ute i blåsten - vi var inte avundsjuka.

Stugan blev snabbt full och någon fick sova ute i förrådet. Man är garanterad sovplats på alla stugorna - någonstans. Därför har man en klar fördel av att komma fram bland de första!

Ingen bastu fanns tyvärr - det blev spel och socialiserande kring bordet istället. Vi pratade med några tjejer från Österrike där en av dem tävlade i VM-cupen i Skyscraperunning. Man springer så snabbt som möjligt upp för trapporna på olika höga byggnader runt om i världen - lätt lite halvjobbigt. Till middag blev det pasta Carbonara och sedan kallade sängen.

Tjäktja-Sälka

12 km/3-5 h 1.000-835 möh

Morgonen började med regn och blåst. Johan var arg - någon hade tagit hans regnskydd till ryggsäcken från torkrummet. Efter många svordomar och muttrande om husrannsakingar i samtliga rum upptäcktes det att skyddet låg under några andra klädesplagg och allt var lugnt igen.

Mikke J och Johan hade glömt sina regnbyxor hemma så det blev till att tillverka nya med hjälp av sopsäckar och silvertejp. Efter många skratt från både oss och andra i stugan blev det dags att gå.



Mikkens nya regnbyxor - årets modehit?!

Vandringen gick svagt uppför. Efter några kilometer kom vi till en rejäl brant som ledde upp till Tjäktja-passet - Kungsledens högsta punkt med 1.150 möh. Uppe vid passet fanns en raststuga där vi tog en kort paus.

När vi sedan fortsatte gick det brant nerför - väldigt brant. Lösa stenar gjorde att vi stundtals "åkte skidor" nerför. En lång dal öppnade sig. Vädret var fortfarande regnigt och någonstans här slutade min kamera att fung-

era. En stark rekommendation är att ta med en vattentät kamera!

Vi gick och gick och undrade när vi skulle komma fram. Tills sist såg vi Sälka-stugan när vi nästan var framme - den låg dold bakom en kulle. För att torka våra blöta kläder drog vi igång en brasa i sovrummet - det blev så varmt att vi inte kunde vara därinne på ett par timmar utan fick hålla till i storstugan istället.

Det blev sedan obligatorisk bastu (i den riktiga bastun) och spel på kvällen!



På väg mot raststugan uppe vid Tjäktja-passet.

Ner mot dalen efter passet.

Sälka-Singi

12 km/3-4h 835-720 möh

Vi käkade frukost och gick sedan direkt. Vandringen var mycket vacker - vi gick i en dal med höga berg runtomkring. Vandringen var lätt och ryggsäckarna var ännu lättare eftersom vi hade varit glupska med maten.

Vi passerade ett antal broar. Vid den näst sista bron rekade vi vägen inför morgondagen. Vi skulle då gå Durlings led upp till Kebnekaises topp. Vi såg stigen gå längst med en ravin upp in i en dalgång mot Kebnekaise. Vi fortsatte sedan ytterligare ca 3 km innan vi kom fram till Singi.

Singi hade ingen bastu eller butik men det gjorde inte så mycket - vi var helt inställda på att förbereda oss inför morgondagen. Det innebar att vila så mycket som möjligt och packa om hela väskans innehåll. Vi tittade på kartan ordentligt och försökte bedöma hur lång tid etappen skulle ta samt kollade upp vädret inför morgondagen - det skulle bli SOL! JB kände av knäet och hoppade av toppförsöket. Han skulle istället gå till Kebnekaise fjällstation via den vanliga leden. Vi somnade in redan kl 20!

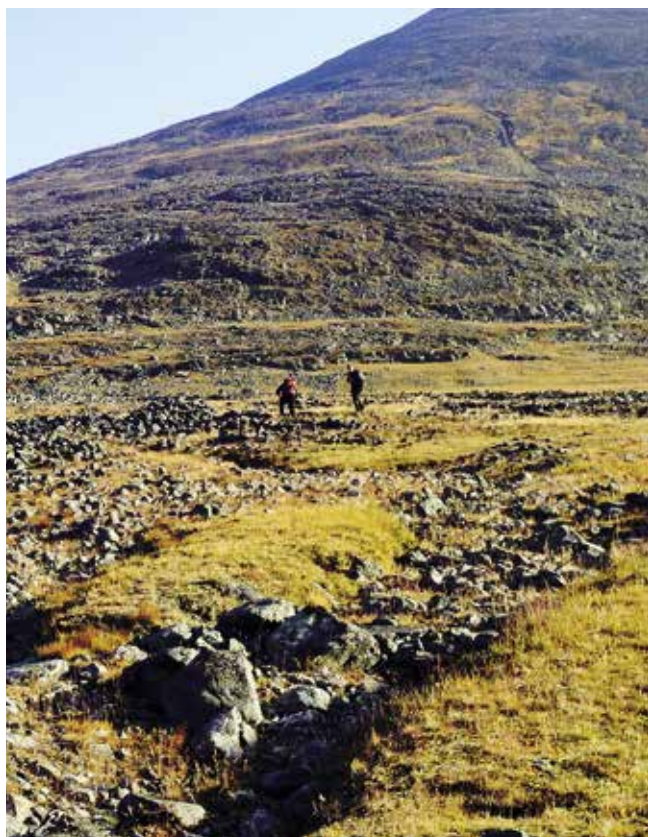


Sällskap precis bredvid leden.

Kebnekaise Toppdag 20 km/10-14h 650-2.102 möh

Vi steg upp i ottan och åt frukost. Det vi inte orkade äta upp kastade vi, from nu var det bara frukostbufféer som gällde resten av resan. Planen för dagen var att gå upp till Kebnekaises topp via Durlings led. Från toppen skulle vi sedan gå ner via Västra leden till Kebnekaises fjällstation. Så vi var tvungna att bära med all utrustning hela vägen. Min och Johans ryggsäck vägde runt 18-20 kg var, Mikkes vägde ca 10 kg!

Vädret var mycket lovande - ca 5 grader och inte ett moln på himmeln. Vi kom iväg lite innan kl 7. Vi gick tillbaka mot Sälka ca 3 km och därefter följde vi stigen längst med ravinen upp mot dalgången som vi sett dagen innan. Stigen var väl upptrampad. Efter ca två timmar hade vi nått upp till en plåtå i dalgången. Här upphörde stigen helt - from nu var stigen enbart rösad. Det var svår terräng att gå i med klippblock i varierande storlekar. Vi korsade flera små bäckar innan vi återigen tog höjd.



Sten och små bäckar på väg mot toppen.

Sten och åter sten, ingen av oss hade sett så mycket sten förut. Vi gick enbart på stenblock i varierande storlekar. Vi hade trots det god fart. Framför oss skymtade vi Robuks glaciär högt uppe. Efter ytterligare en timme såg vi en stor brant ravin längre bort. Vid sidan av den skulle vi gå upp för att sedan komma på västra leden. Det låg snö här och var i små utspridda öar på vägen fram till ravinen.

Precis innan vi nådde fram till ravinen fyllde vi på med härligt smält glaciärvatten. Sedan bar det upp för branten. Det gick förvånansvärt bra och det var bra rösat. Stundtals blev det väldigt brant och det blev snudd på klättring. Efter ytterligare en halvtimme var vi uppe för branten. Vi såg att molnen snabbt drog in över oss och plötsligt var sikten dålig. Det går väldigt fort i bergen med väderomslag!

Vi skymtade en strid ström med människor i olika säll-

skap som gick uppför västra leden. När vi kom fram till västra leden, som var väldigt bra markerad med röd sprayfärg, lade jag och Mikke av oss våra ryggsäckar. Vi var nu uppe i Kaffedalens som ligger mellan bergen Vierramvare och Kebnekaise. Vi tog endast med lite mat och en termos. Johan sade att han skulle ha med sin ryggäck ända till toppen och behöll den på.



Korsar snöfält nära ravinen.



Upp för ravinen.

Det gick brant uppför och underlaget var lös småsten. För varje steg man tog uppåt så gled man ett halvt tillbaka. Vi vilade oftare och var noga med att dricka och äta. Jag och Mikke var glada över vårt beslut att lämna ryggsäckarna när vi såg hur Johan kämpade.

Pulsen var hög och vi kämpade på. Vi hade bara 20-30 meters sikt och tur var kanske det så att vi inte såg hur långt det var kvar. Vi gick och gick och det kändes rejält i kroppen. Till sist lät Johan sig övertalas om att lägga sin ryggsäck och bara ta med det viktigaste. Kort därefter kom vi fram till toppstugan. Vi tog en kort och välbehövlig paus. Vi lämnade termos och mat i stugan och gick uppåt. Här låg det mycket snö på marken och det blåste hård vind. Vi gick förbi den gamla toppstugan och det gick brant uppför. Underlaget var småsten, snö och is. Vädret var en väldig kontrast från morgondagen. Vi gick och gick och undrade när vi skulle komma upp - sikten hade nu minskat till 10-20 meter - vi såg knappt till nästa röda markering på leden.

Till slut planade det ut och vi kom ut på ett stort snöfält. Vi såg knappt vad som var upp och ner, allt var bara vitt. Jag förstod att vi var nära topp-pyramiden, nu var det inte långt kvar!



Precis innan snöfältet.

Vi nådde snabbt fram till topp-pyramiden. Underlaget var nu bara is, inte alls som de förra gångerna när jag varit på toppen då det var snö. Det var många personer som stod här. Vi frågade vad de gjorde och de sade att de inte gick upp till toppen p.g.a. vädret utan nöjde sig med att stanna nedanför toppen. Vi gav oss dock inte utan kröp upp för en brant kulle. När vi kommit upp för den såg vi ytterligare en brant kulle. Vi kämpade oss upp för den också. Sikten var max 5 meter så vi tog det försiktigt. Plötsligt lade sig Johan ner. Mikke hukade sig ner bredvid Johan. Jag var precis bakom och såg att snön tog slut precis efter Johan - vi hade nått toppen!

Jag satte mig ner. Direkt kom rädslan - vad GJORDE Mikke egentligen? Det blåste hårt och det hade räckt med ett litet felsteg för att kasa ner mot en säker död. Från toppen stupar det flera hundra höjdmeter ner på varje sida - detta hade vi gått igenom noga innan. Jag skrek så högt jag kunde till Mikke att han skulle ta några steg tillbaka och sätta sig ner.

Han gick tillbaka och satte sig ner. Han undrade vad det var som var så farligt. Tur att det bara var 5 meters sikt eftersom han är höjdrädd!

Jag och Mikke kröp också upp på toppen efter Johan. Vi hittade ett rep som gick neråt från toppen - varför hade vi inte gått upp med hjälp av det?! Nervägen gick bra tills repet tog slut. Det var fortfarande en brant isbacke ner till snöfältet. Som tur var hade någon gjort spår i isen så vi hade någonstans att sätta fötterna. Vi gick väldigt försiktigt neråt tills vi kom fram till snöfältet. Vi gick sedan neråt till toppstugan. Det finns de som säger att det är jobbigare att gå nerför än uppför. Vi håller inte med - det är betydligt enklare att gå nerför. I toppstugan åt vi frystorkad mat och drack varmt vatten. Jag började plötsligt må illa och fick knappt ner någon mat, kanske en reaktion på händelsen på toppen.



Finfin natur även sista biten.

Vi började sedan den långa vandringen neråt. Det var stundtals svårt att gå eftersom det var brant och stenarna var hala. Alla vurpade ett par gånger på nervägen. Vi kom ner till våra väskor och tog en längre paus. Vi var sedan tvungna att gå upp ett antal hundra höjdmeter upp för berget Vierramvare. Det var tungt - vi hade nu dessutom med oss packningen. Vi vilade ofta och plötsligt var vi uppe. Vi var överens om att det var skönt att det numera bara var nerför som gällde. Vi gick brant nerför och kom så småningom fram till berget Tulpagorni. Härifrån gick vi neråt mellan Vierramvare och Tulpagorni. Det var större klippblock här som vi var tvungna att klättra nerför. Till sist nådde vi ner i en ravin. Vi följde den neråt mot Kebnekaise fjällstation. Krafterna började tryta nu - vi var rejält trötta. Efter ravinens slut vek vi av österut mot Kebnekaise fjällstation. Vi skymtade en gigantisk mast bakom en stor kulle och förstod att stationen låg där. Det såg så nära ut men det var en synvilla, det tog ytterligare en timme innan vi var framme! Klockan var då 17.45 så det tog oss

Kostnad per person (ca)

- Flyg Malmö-Kiruna med Norwegian t.o.r. ca. 1.500 kr.
- Medlemskap i STF samt Fjällouffarpass 5 nätter i stuga ospecificerat - 1.600 kr
- Boende Kebnekaise fjällstation en natt samt Kiruna vandrarhem en natt - inkl. frukostbuffé på båda ställena - 800 kr.
- Taxi Kiruna flygplats- Kiruna t.o.r. - 150 kr.
- Buss Kiruna-Abisko samt Nikkaluokta-Kiruna - ca. 300 kr.
- Totalt ca 4.350 kr per person exkl. mat.

Packlista

Väl ingångna vandringskängor, X antal bra strumpor/kallingar, underställ, regnställ som andas (t.ex Gore-Tex), bra rygsäck 60-80 liter (vid övernattning i stugorna - annars större), bra vandringsbyxor, tjockare fleece, mössa o handskar, lätta matbestick/tallrik, tålig vattenflaska/camelback, termos, solglasögon, keps mot solen, t-shirts som andas, toalettartiklar, solkräm, kontanter, toapapper, bok/musik mm, vattentät kamera, compeed, första förband, kompass/karta, pannlampa/ficklampa, termos, silvertjejp/nål o tråd, påslakan, liten handduk, ett gott humör!

exakt 11 timmar upp och ner. Vi var rejält möra när vi kom fram - vilken dag!

Vi checkade in och fick veta att vi blivit uppgraderade p.g.a. platsbrist - trevligt besked! Sedan handlade vi godis/cola/choklad och tryckte in så mycket som möjligt, vad gott det var! Vi kunde äntligen ringa hem. Ingen hade haft tackning på vandringen förrän nu. Mikke hade Telia och han hade tackning så vi lånade hans telefon och ringde hem. Ingen annan än Telia har tackning i fjällen - bra att känna till! Vi träffade Sebastian som även han hade haft en bra dag. Efter en obligatorisk mix-bastu, stretching och frystorkad mat somnade vi nöjda och glada.

Kebnekaise- Nikkaluokta 19 km/5-7 h 650-470 möh

Vi vaknade stela efter gårdagen. Klockan var bara 6 på morgonen men vi var hungriga och sugna på frukostbuffé så vi klädde på oss och gick ner och åt.

Efter att ha packat ner allting i rygsäckarna igen och checkat ut så började vi gå mot Nikkaluokta. Vädret var fint, sol med lite molnighet.

Vi gick snabbt för att vara dagen efter en toppdag. Vi kom fram till en stor sjö och funderade på att ta båten över. Samerna trafikerar sträckan. De tar 300 kr för ca 3 km båtfärd. Vi valde att gå hela vägen, kändes lite som att fuska om vi skulle tagit båten.

Stigen var väldigt lättvandrad och fin. Skogen tätade och vi passerade många små bäckar. Plötsligt var vi framme - redan?! Det tog bara lite drygt fyra timmar. Vi gick och åt på den lokala restaurangen - det blev ren i olika former. Sedan hade vi lite tid att utnyttja innan bussen gick tillbaka till Kiruna. Den utnyttjades i horisontalt läge i några soffor vi hittade ovanför restaurangen.

Bussresan tillbaka tog lite drygt en timme. Vi checkade in på Kiruna vandrarhem mitt i stan. Vi fick ett eget rum med fyra bäddar och TV på rummet! På kvällen gick vi ut och firade den lyckade resan med hamburgertallrik, öl och quizz.

Dagen efter bestod av hemresa till Malmö som avlöpte som planerat. Vi landade strax efter kl 17 och blev hämtade av min fru. Skönt att träffa familjen efter en vecka!

Lärdomar från resan: Boka flygbiljetten i väldigt god tid - finns pengar att spara. Bo i stuga - lyxigt och klart värt de extra pengarna. Hyr/ta med stegjärn och isyxa till sista biten uppför topp-pyramiden, säkrast så!

Hoppas läsningen kan inspirera till framtida äventyr!

Text: Jonas Arenfalk

Foto: alla som var med

Att vara ordningsvakt



Jag heter Mikael Olsson och är ägare samt VD för SAFE Bevakning vilka har sitt huvudkontor i Malmö. Vi är verk-samma i hela Sverige men i synnerhet i Skåne där vi är ett av de absolut största bevakningsföretagen i Skåne med ordningsvakter i framförallt eventmiljö. Förutom ordningsvakter har vi väktare ingång alla dagar, året om.

När jag nu fått möjligheten att skriva om ordningsvaktens arbete och samarbetet mellan oss och Polismyndigheten blev jag mycket glad eftersom jag tror att det fortfarande råder stor okunnighet inom Polismyndigheten om oss, våra befogenheter samt framförallt att den enskilde polis-mannen de facto är vår närmaste förman. Det är också viktigt att nämna att jag på intet sätt är talesman för branschen utan endast refererar till mina personliga åsikter...

Vad är en Ordningsvakt?

Vi är samtliga utbildade samt förordnade av Polismyndigheten och lyder endast under myndigheten även om lönen betalas av t.ex. krögaren. Detta medför som alla förstår en ofta obekvämt situation eftersom krö-

garen ibland har sin agenda medan Ordningsvakten har att följa samma lagkrav som en polis, och även har en strikt skyldighet att ingripa när så krävs. Rent formellt har vi ingen möjlighet att INTE ingripa eftersom "rapporteftergift" helt saknas för oss. Med detta sagt vill jag vara noga med att poängtera att vi trots detta arbetar så smidigt det någonsin är möjligt...

Vilka arbetsuppgifter?

Vilka befogenheter?

Även om vissa bisysslor är godkända att utföra är ordningshållning den enda arbetsuppgift en ordningsvakt skall ägna sig åt. Vad är då ordningshållning och hur tillser vi att den upprätthålls? Vilka bisysslor kan vara ok att utföra?

Om vi tittar på nattklubbslivet ser man oftast ordningsvakter både i entrén och inne på "klubben". Ute i entrén är det vår uppgift att tillse att gästerna helt enkelt uppför sig, inte dricker i kön, inte tränger sig eller skriker och skränar och helt enkelt inte stör den allmänna ordningen.

Vad gör man då när folk dricker i "vår" kö och därigenom bryter mot alkohollagstiftningen vilket i sin tur kan påverka krögarens alkoholserveringstillstånd? Får vi lov att direktförverka? Vad gör vi om vi vid en visitering hittar alkohol som skulle smugglas in på klubben?

Nej - vi direktförverkar inte eftersom vi saknar lagstöd för det, utan vi får helt enkelt fråga gästen om det är ok att vi hjälper denne att ta burken och slänga i närmsta soptunna. Hittar vi alkohol vid en visitering kan denna tas i beslag, beslagsprotokoll upprättas och burken lämnas därefter till t.ex. inre befäl vid passets avslut. I praktiken får gästen helt enkelt



Avvisning med fyrhjulning.

möjlighet att slänga burken i soptunna som står vid entrén, men detta är givetvis helt frivilligt.

Vilka lagstöd har en ordningsvakt då? och vilka rättigheter och skyldigheter?

Vi, precis som Polismyndigheten arbetar frekvent med PL§13 och har exakt samma möjligheter att använda oss av detta lagstöd, och gör det ofta. Alltså avvisar vi, vi avlägsnar samt omhändertar och vid det senare fallet överlämnar vi direkt till polis.

LOB är, tyvärr, också ett frekvent lagstöd vi använder oss av eftersom vi oftast befinner oss i nattklubbsmiljö med stort intag av alkohol, narkotika eller både och, samtidigt.

När vi griper personer gör vi det med stöd av envars rätt - och som jag nämnde tidigare har vi ingen möjlighet, rent juridiskt, att inte envars gripa om vi ser ett lagbrott...

Vilka tvångsmedel har vi?

Vilken bevapning?

Det absolut viktigaste "vapnet" vi har är hjärnan och munnen, med dessa två redskap når vi oftast dit vi vill -



En vanlig helgkväll utanför Hipp.



Polis och ordningsvakt i samverkan.





Ordergenomgång inför Big Slap.

även om det ibland tar tid att få en testosteronstinn, alkoholpåverkad person att förstå att det är dags att gå hem, men det är det värt!

Skulle inte detta fungera är det tyvärr handkraft som gäller. Vi får utbildning under grundutbildningen och påföljande repetitionsutbildningar i självskydd samt gripandetekniker och arbetar exakt på samma sätt som polisen. Utöver detta bär vi expanderbar batong samt handfängsel. Ibland ser man oss med svart "gummiklubba" och den bär vi endast när hotbilden så kräver. Hjälms finns ibland med ut och den skall vara blå till färgen för att snabbt kunna skilja på en ordningsvakt och polis. I och med vårt uniformsbyte är det ibland väldigt svårt att skilja på ordningsvakten och polismannen och lagstiftaren har i alla fall försökt att hitta några skillnader, men kanske inte lyckats helt, enligt min mening. Helt klart är i alla fall att lagstiftaren och RPS har haft ambitionen att visa allmänheten att ordningsvakten och polisen arbetar nära varandra och i stort har samma befogenheter.

Vapen kan bäras även av ordningsvakt och så även hund. Mig veterligen finns det dock endast ett fåtal ordningsvakter i riket som har dessa extra arbetsredskap utan det är mest väktare och skyddsvakter i speciella miljöer som är utrustade med detta.

En fråga som är på "tapeten" just nu är frågan om ordningsvakten skall få bära OC-spray eller ej och tongångarna går mot att så kommer att ske. Dock kan man fråga sig om OC-spray på en nattklubb är bra eller ej. Har personligen varit med om ett antal gånger då nyare poliser tömmer hela flaskan mitt på dansgolvet och både poliser, ordningsvakter samt gäster blir kontaminerade. Utomhus i an-

slutning till nattklubben, i köpcentrum o.s.v. tror jag däremot att OC-spray fyller sitt syfte.

Samarbete ordningsvakt - polis

Det har blivit så mycket bättre!

När jag började fanns det nästan inget samarbete mellan oss och radiobilen som kom till plats. Snarare motarbetade polisen än hjälpte oss och poliserna steg sällan av radiobilen för att prata eller bara säga "hej, hur är läget?".

Detta var säkerligen till stor del branschens eget fel men även Polismyndighetens... jag tror att en stor del berodde på felrekryteringar av ordningsvakter och att man ställde alldeles för lite krav på oss vilket renderade i att en del var mindre lämpliga för uppdraget. Idag är det nästan svårare att bli ordningsvakt än polis (nu får jag antagligen många arga kommentarer) men det är faktiskt så! För att bli ordningsvakt skall man precis som Polismyndighetens rekrytering, genomgå en första sällning, därefter fysprov som påminner om polisens, intervjuer samt utbildning. Många krav från "gamla" polisrekryteringen finns kvar hos oss, medan de är borttagna från polisutbildningen, och antalet sökande per utbildningsplats är mycket hög.

Idag i Malmö och flertalet andra orter är det helt annorlunda, vilket gagnar oss alla. De enskilda poliserna och ordningsvakterna har till stor del insett att de arbetar för samma mål och att de tillsammans är så mycket starkare. PIC och andra polisbefäl har i större utsträckning än tidigare också insett att de har all rätt att kommendera in ordningsvakterna när de har större insatser och många gånger har vi tillsammans med polis lyckats att avvisa och skingra större folksamlingar.

Generellt sätt kan jag säga att polisen och ordningsvakten är på god väg att hitta sina roller - vi tar inne och polisen tar ute.

I detta sammanhang vill jag dels ge beröm men också viss kritik mot polisen. Att instifta "kroggruppen" var något av det bästa som hänt ordningsvakterna i Malmö, men att inte lyckas hålla kontinuitet i gruppen är mindre bra och stjälp redan vunden mark mycket. "Kroggruppen" har tillsammans med andra enheter inom polisen i Malmö (och Skåne) lyckats att upparbeta ett mycket bra samarbete med flertalet bevakningsföretag, andra myndigheter samt krögare och eventföretag. Detta har medfört att några krögare fått indragat serveringstillstånd, samordning polis - ordningsvakt blivit några 100 % bättre, informationsinhämtningen till andra enheter inom polisen från ordningsvakterna blivit radikalt mycket bättre, tuffare sällningar vid våra repetitionsutbildningar, gemensamma kommenderingar men också en "gallring" bland befintliga ordningsvakter som kanske inte borde vara inom yrket. Allt detta välkomnas av alla seriösa bevakningsföretag och förhoppningsvis av hela branschen. Personligen hoppas jag att myndigheten insett vikten av att behålla "kroggruppen" och tillse att den de facto alltid är bemannad, i synnerhet fredagar-lördagar.

Några gemensamma kommenderingar är t.ex. "Big Slap" i Pil-dammsparken, Malmö där ledningen utsett den mycket kompetente yttre befäl Anders Engström som verkligen insett att vi är bra på olika saker och förstår sig på att nyttja sina olika resurser på bästa sätt utifrån sina förutsättningar. Att också förstå att tidig planering ger ett så mycket

bättre resultat har Anders verkligen anammat. Det kräver sin man att vara ansvarig för ett event med cirka 15.000 unga människor i festmiljö!

Vad kan vi göra bättre, tillsammans?

Säkerligen massor, men tar vi steg för steg och håller kontinuitet i det arbetet kommer vi att kunna nå långt tillsammans. Generellt fungerar det mycket bra "på sta'n" men enligt mig har inte ledningen till fullo insett vilka resurser som behövs för att vi på fältet skall kunna göra de insatser vi verkligen vill kunna göra, och då menar jag i synnerhet kampen mot narkotikan som idag finns överallt och tar sig längre och längre ner i åldrarna. På en vanlig helg i Malmö gör vårt bolag mellan 5-10 frihetsberövanden samt beslag, ser massor, lär känna fler och fler brukare och langare. Dock står vi oss ganska slätt när resurserna på "ordningen" är begränsade och det tar kanske två timmar att fastställa vårt grip, transportera in den gripne, skriva beslag o.s.v. Vi har massor av kreativa idéer och förslag som verkligen hade gjort skillnad i kampen mot narkotika men får nästintill aldrig tillgång till de resurser från myndigheten som krävs, om ens för punktinsatser vilket jag och de flesta, inte bara ordningsvakter utan även poliser, upplever väldigt frustrerande. Vi hade verkligen kunnat göra skillnad i så mycket större utsträckning men då måste vi arbeta tillsammans i samma riktning och mot samma mål!

Konstanta hot mot ordningsvakter och deras familjer

Varje polis, varje ordningsvakt har säkerligen någon gång eller flera gånger fått mer eller mindre allvarliga hot mot sig och reagerat olika



Personal från Safe Bevakning.

på dessa. Då ordningsvakten oftast står på samma ställe lär han eller hon känna de flesta kriminella som rör sig i nattlivet och givetvis gjort åtgärder mot dessa som inte gillas. Att bli hotad eller ännu värre få hot mot familjen som gör att man konstant tittar sig själv bakom ryggen är otroligt skrämmande och obehagligt för alla oavsett vilket yrke man har. Ordningsvakten och polisen utsätts troligtvis oftare än andra yrkeskategorier för detta och många gånger vet man att den som hotar också är kapabel till att verkställa hoten, kanske t.o.m. med glädje då alla i uniform är deras "fiende". Vad gör man då?

Som polis kan man få bärbart överfallsalarm, bli tillfälligt omplacerad, få skyddad identitet och t.o.m. få ta med sitt tjänstevapen hem. Trots att ordningsvakten lyder direkt under Polismyndigheten finns det överhuvudtaget inget liknande skydd för oss, utan den enskilde ordningsvakten får ansöka om skydd som vilken civilperson som helst. Varför är det så?

Olika roller

- olika befogenhet

På krogen träffar man på olika yrkeskategorier och jag har full förståelse för att många gäster, journalister och allmänhet i synnerhet inte har koll på vad de får och inte får lov att göra. Därför följer här en mycket kort "lathund";

Entrévärd - tar emot

gästerna, nekar de gäster som inte uppfyller de "husregler" som krögaren ställt upp (och finns läsbara) på t.ex. klädsel eller ålder. Inga befogenheter förutom envars rätt

Trivselsvärd - står oftast vid en rökruta eller liknande och tillser att ingen alkohol tas med utanför serveringsområdet. Ordningsvaktens "extra ögon". Inga befogenheter förutom envars rätt

Väktaren - bevakar fastigheten, rondderar o.s.v. - Renodlade bevakningsuppgifter, inga befogenheter förutom envars rätt. Utrustad med handfängsel samt batong. Skyldighet att rapportera till polis vid kännedom av brott med fängelse i straffskalan.

Ordningsvakten - upprätthåller allmän ordning. Befogenheter att nyttja b.l.a. PL§13, LOB samt envars-grip. Skyldighet att ingripa samt rapportera vid brott med fängelse i straffskalan.

Vad gör vi nu?

När alla insett att vi faktiskt är kollegor och inte något annat har vi kommit otroligt långt, oavsett om det står "polis" eller "ordningsvakt" på den blå uniformen. När vi lärt oss att dela erfarenhet i ännu större utsträckning är vi snart i hamn. Vi arbetar mot samma mål - att se till att folk kan vistas ute i en trevlig och säker miljö utan slagsmål, narkotika och olika kriminellt belastade konstellationer som mer eller mindre tar över utställena!

Mikael Olsson

VD, SAFE Bevakning



En låda som inte behöver någon närmare presentation.



Golfsäsongen närmar sig snabbt



Uppvärmning inför golftävling

Det är säkert många som börjar vädra vårdoft så här dags och det gäller inte minst alla oss som ser fram mot en ny golfsäsong. Mina klubbor åkte in i garderoben i november och har fått stå där och "skämmas" sedan dess efter en ganska medioker säsong 2014. Allt det där är glömt nu. Klubborna är ute ur garderoben, är tagna till nåder och har lovat gott samarbete nu när "touren" snart går i gång igen.

Touren ja, i golfvärlden pratas det i princip om fyra touren, PGA-touren, Europa-touren, Asien-touren och strax därunder MPGI-touren. MPGI står för Malmöpolisens Gymnastik

och Idrottsförening och består av ett antal sektioner som golfsektion, fotbollssektion och handboll med flera. Den 10 april drar golfen igång när Stefan Nord kallar till utslag på Bedinge golfbana för att så småningom i oktober kora en vinnare av 2015 års tour. Förra årets vinnare, Mats Hansson, gjorde mer eller mindre rent hus och erhöll som belöning knappt ett dussin av dom mycket eftertraktade whiskeyglasen, presentkort, vandringpris, och inte minst äran. Glömmas skall inte heller alla de prisbord som han fick välja bland efter vunna tävlingar.

Under året spelas ett antal tävlingar i MPGI-touren, (se spelprogram). Månadstävlingarna utgör stommen och där får man räkna de fyra bästa för att så småningom kunna utse en vinnare. Man erhåller poäng beroende på placering där vinnaren får 12 poäng, 2:an får 10 poäng och därefter i fallande skala till 1 poäng. Det brukar vara en öppen fråga ända in på mållinjen vem som blir tourvinnare och det har vid flera tillfällen avgjorts med i princip målfoto på sista tävlingen.

I år lottar styrelsen ut ett bonuspris bland de som deltar i de inledande månadstävlingarna. Priset består av veckobiljetter till Nordea Masters som spelas på PGA National Sweden i Bara utanför Malmö den 4 -7 juni.



Lars och Andreas som funktionärer / Scandinavian Masters

Spelprogram 2015

Månadstävlingar:

Bedinge	10 april
Sofiedal	4 maj
Sjöbo	18 maj
Tegelberga	10 juni
Söderslätt	1 juli
Romeleåsen	24 juli
Vellinge	6 augusti
Assartorp	16 september
Malmö/Burlöv	8 oktober

Övriga tävlingar:

3- stads	27-29 april
Skåneslaget	11 maj
LPM	2 juni
Km	V 33
SM	3-4 sept.
Cup Of The Cops	8 sept.
Final Km-Match	14 sept.
Glöggolf	29 oktober



Marcus som funktionär / Scandinavian Masters



Jesper Parnevik / Scandinavian Masters



Tävlingen samlar delar av Europa-
eliten och brukar bjuda på mycket
fin golf och förhoppningsvis härligt
sommerväder.

Villkoren för att vara med i utlott-
ningen består i deltagande på en eller
flera av de tre första månadstävling-
arna, Bedinge den 10 april, Sofiedal
den 4 maj eller Sjöbo den 18 maj och
signerat scorekort gäller som lottse-
del. Deltager man på alla tre månads-
tävlingarna har man alltså tre lotter.
Lotteriet kostar ingenting utöver de
20 kronorna i startavgift som vi alltid
har på månadstävlingarna och drag-

ning sker i samband med prisutdel-
ningen på Sjöbo.

Nordea Masters hette tidigare
Scandinavian Masters och spelades
då på Barsebäck golfbana varifrån en
del av bilderna i artikeln är hämtade.

Utöver månadstävlingarna spelas
det ett flertal andra tävlingar inom
ramen för MPGI-touren. Det som
närmst står för dörren är 3-stads som
i år i slutet av april kommer att spelas
på Woodlands utanför Örkelljunga.
3-stads är en lagtävling där Mal-
mö, Göteborg och Stockholm spelar
i 8-mannalag under tre dagar. Spel-

formen är matchspel enligt Rydercup
modell och i år är det Malmö som står
som värd för arrangemanget. Årets
Malmölag består av lagkapten Mats
Hansson, Henke, Ola Wahlberg, Jo-
han Linnarsson, Christian Anders-
son, Jens Wahlman, Stefan Nord och
undertecknad.

Tävlingen är en av de godbitar som
man kvalificerar sig till genom att del-
ta i månadstävlingarna och förhopp-
ningsvis erhålla en del poäng där.
Utöver 3-stads kan nämnas Läns-
polismästerskapet som är en heldag på
Bosjökloster, Cup of The Cops som är
en lagtävling där MPGI-touren och
LKC-touren möts i matchspel under
en dag. När vi så småningom börjar
närma oss juletid igen, rundas touren
av med glögg-tävling på Söderslätt.

Touren ser gärna att vi får lite
nya medlemmar. Ett medlemskap i
golfsektionen kostar 100 kr om året
(tillkommer ett par hundralappar för
medlemskap i MPGI). Ett medlemskap
ger också fördelen att för en ganska
beskedlig peng få fria rangebollar på
Hylliekroken i Malmö.

Det finns alltså mycket att glädjas
åt och se fram emot under golfåret.
Nu saknas det bara att termometern
stiger några grader så man kan lämna
vinteridet.

Vi ses vi på Bedinge den 10 april.



Henrik Stenson, Peter Hansson och vinnaren Luke Donald / Scandinavian Masters.

Lars Mahler

"Toner från Europa"

*Musik i Skanör med Polisens Musikkår Skåne
och en historia från Skanör av "Piraten"*



Det var Owe Thörnqvist som sjöng att *I Skanör och Falsterbo, ska ni tro, satt Nils Pålsson och han åt kabeljo och i stolen mittemot satt en (icke utan knot)flicka fläckad re'n av livets bistra sot.*

I melodin om Hjalmar Bergström får man höra Owe Thörnqvists låtsasskånska. En dialekt vi inte riktigt känner igen men det gjorde vi desto mer när vi fick höra Sten Broman, vad det nu var för slags skånska han pratade. JO, Lundaskånska.

Den 26 april kommer Polisens Musikkår att göra en konsert med musik från olika länder runt om i Europa och kallas för "Toner från Europa" och då kom jag att tänka på en historia om Fritiof Nilsson "Piraten" som den berättades av Sigge Cederholm, som är Piratensällskapets talesman. Gänget dvs Sten Broman, Piraten och grosshandlare Bengtsson från Lund hade suttit i restaurangen på tåg färjan Malmöhus vid sitt favoritbord och de hade redan uttryckt sig om att "där har di ett av Skandiniaviens bästa kök". Väl hemma igen i Malmö sent på kvällen får gänget för sig att de skall ner till Skanör och avsluta festligheterna med ett litet nachspiel i en sommarstuga. Detta område låg inte långt från kyrkan. Glasens och skrattens klang tävlade i ljudstyrka. Sten Broman hade råkat hamna vid



Fritiof Nilsson Piraten som staty i Kivik.

ett av fönstren och spejade ett slag ut i nattmörkret. Han upptäckte då plötsligt, att det börjat brinna i en av sommarstugorna alldeles i närheten. Pliktskyldigast meddelade han sina vänner: "Hallå Eldsvåda" Det brinner där borta, vad ska vi göra åt det?".

Då reste sig Piraten och föreslog "att vi i detta hus från och med nu håller brandberedskap ETT". Tänk er nu när Broman svara på sin härliga skånska: Brandberedskap ETT. Vad menar du med det? Piraten svarade: "Inget vatten i groggarna förrän elden är under kontroll".

Det blir inga Piratenhistorier den 26 april men en underhållning av högsta klass hoppas vi kunna erbjuda alla i Skanör, Falsterbo, näset och hela Söderslätt. Dirigent är Kammarmusiker Kjell Olsson. Musiken som spelas kommer från hela Europa.

Konserten börjar klockan 18.00 denna härliga vårsöndag. Entrén är 100 kronor för alla vuxna men barn och ungdom under 16 år får lyssna alldeles gratis. Förförköpsbiljetter säljes hos bl.a. ICA Supermarket i Skanör och hos Vellinge Bok, Papper & Spel på Bankgatan 6 i Vellinge. Det går också att ringa vår ordförande Leif Hallberg som säljer biljetter på tel. 0706-65 23 89. Överblivna biljetter säljs i kyrkan en 1 timme före konserten börjar.

Skanörs Kyrka 26 april 2015 kl 18.00
Konsert med Polisens Musikkår Skåne



Dirigent Kjell Olsson

Entré 100 kr

Ungdomar under 16 år fri entré



Polisens Musikkår Skåne | Info: www.polismusik.se



Skanörs kyrka

Förförköp hos ICA Supermarket, Skanör
Leif Hallberg tel. 0705-65 23 89
Vellinge Bok, Papper & Spel AB.
Bankgatan 6, Vellinge



Information: Alf Lindstedt är polis sedan 1968 med erfarenhet från ordningspolis, trafikpolis, kriminalpolis, kansli, SÄPO, lärare på Polishögskolan, Ekobrottsmyndigheten och är nu sedan några år föredragande i arbetsrättsutredningarna inom Polismyndigheten i Skåne.

Kriminalkommissarien berättar

Sprängningen av Amalthea i Malmö hamn

Det hände i Malmö hamn natten mellan den 11 och 12 juli 1908. I månljuset rör en ensam man i en vit träeka mot skonerten Amalthea. Fartyget ligger ankrat en liten bit ut i hamnbassängen. Mannen ställer sig upp. Han balanserar i roddbåten och ställer en plåtask så högt upp han kan vid lastluckan på fartygets utsida. Inga vakter syns. Mannen tänder den korta stubben till bombpaketet i asken med en brinnande cigarett. Nu rör han snabbt därifrån - då kommer smäl-

När en kraftig explosion skakar Rättscentrumet i Malmö i månads-skiftet november/december 2014 och NFC (Nationellt forensiskt cent-

rum - tidigare SKL) konstaterar att "det sker många explosioner i Skåne", då är det bra med perspektiv.

Dömdes till döden

Attentatet mot Amalthea 1908 dödade arbetaren Close, en engelsman från Hull. Bomben var på mellan två och tre kilo. Kättingarna omedelbart innanför luckan slungades mot de sovande männen på båten. Mer än tjugo skadades, varav sju så allvarligt att de fick vård för splitter- och brännskador. Gärningsmännen Anton Nilsson och Algot Rosberg dömdes först till döden. Alfred Stern fick livstids straffarbete. Högsta domstolen ändrade sedan domen för Rosberg till livstid. Dödsdomar var ovanliga i Sverige under början av 1900-talet,

men vi ska komma ihåg att sista avrättningen skedde onsdagen den 23 november 1910. Dödsstraffet avskaffades 1921. Det fanns dock kvar "under krig" ända fram till 1973.

Sverige var ett fattigt land

Under de första åren på 1900-talet var det stora konflikter mellan arbetare och arbetsgivare i ett fattigt Sverige. Det var stora klyftor i befolkningen såväl ekonomiskt som socialt. Arbetslösheten var stor och samtidigt strejkade över två tusen bara i Malmö. Strejkerna gällde både arbetsvillkoren för arbetarna och arbetsgivarens makt över arbetsfördelningen. Vid flera av lockouterna kallades personal in från utlandet. Strejkbrytarna var illa sedda och i slutet av juni



Minnesskylten på Beijers kaj i Malmö hamn.



Foto: Alf Lindstedt 2015

1908 hölls en stor demonstration på kajen vid fartyget Amalthea där det bodde mer än åttio engelska strejkbrytare. Då hördes tre skott eka över hamnbassängen. Detta togs som bekräftelse på att männen på båten var beväpnade. Engelsmännen bjöds in till informationsmöte på Folkets hus. Några lät sig övertalas att åka hem, men merparten stannade kvar.

De radikala kretsarna krävde generalstrejk, men LO:s ledning sa nej. Hjalmar Branting kom till Malmö och talade. Hans budskap togs emot med besvikelse och tron på att politikerna skulle lösa de stora problemen försvagades. Nu diskuterades i stället egna våldsamma lösningar hos ungdomsocialisterna på Kafé Utposten. Bland de trettio medlemmarna fanns Nilsson, Rosberg och Stern. En del ville ha en revolution i Sverige och andra fruktade en sådan.

Någon har sprängt Amalthea

De tre unga männen var då drygt tjugo år gamla och betraktade sig själva som revolutionärer. "Unghinkar" ef-

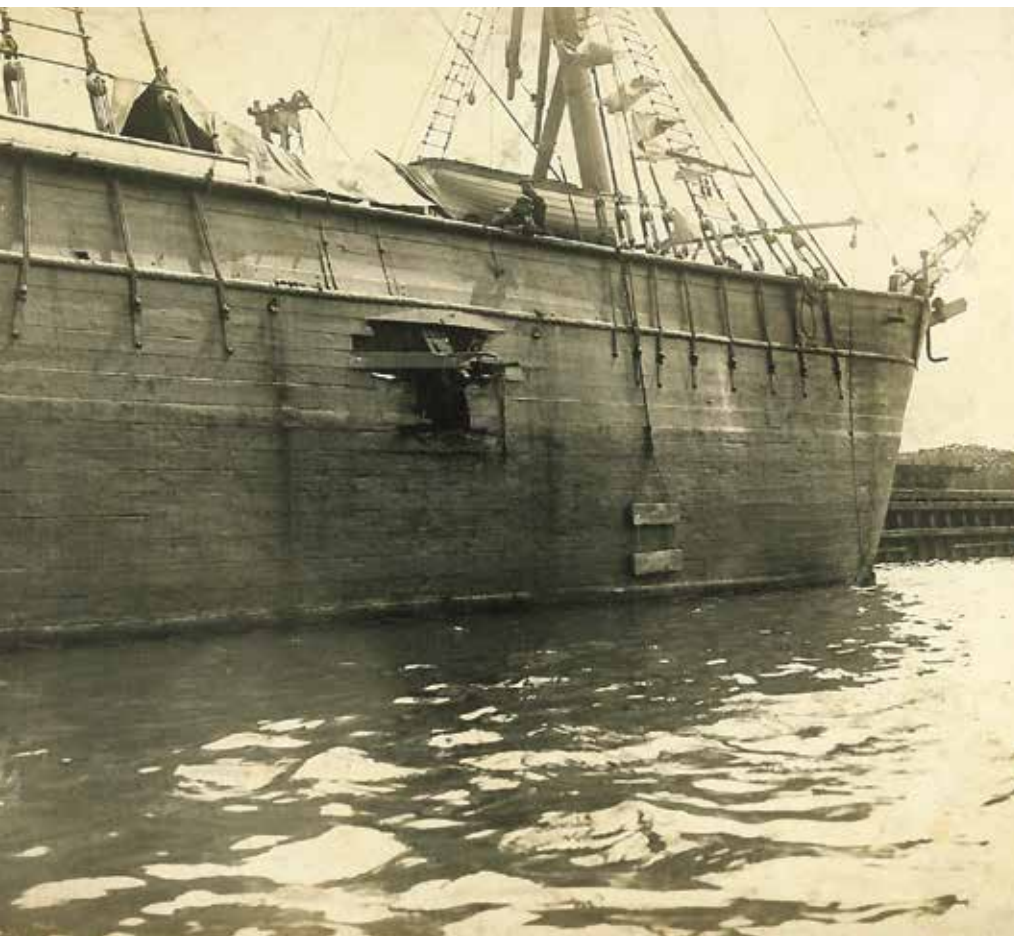
ter socialdemokraten Hinken Berggren. De stal dynamit från Klagshamns kalkbruk vid två tillfällen och fick tag i tändtråd genom ombud i Danmark. Avsikten var att skrämma de utländska strejkbrytarna till att lämna Sverige. På fredagsnatten till den 12 juli 1908 hade det varit fest på skeppet och deras säkerhetsrutiner ansågs just då inte så viktiga. Anton Nilsson stal ensam en eka i hamnen och de två andra överlämnade den färdiga bomben till honom. De trodde att männen på båten sov långt ner och bomben placerades därför i lastluckan. Stubinen var tre decimeter kort och när Nilsson tog fram cigarett och tändstickor - då tappade han också en papperslapp i den stulna ekan.

Elden tog snabbt i stubintråden och Nilsson rodde för sitt liv. Han hade hunnit femtio meter när den kraftiga detonationen hördes över vattnet, över hamnen och stora delar av Malmö. Två poliser på kajen såg mannen i roddbåten, men tappade bort honom när han fortsatte på cykel från andra sidan hamnbassängen. Vid Slotts-

parken mötte Nilsson flera personer som exalterade berättade för honom: Någon har sprängt Amalthea.

En snabb polisutredning

En död och många skadade gjorde att inga polisresurser sparades i samhällets ansträngningar att få tag i förövarna av bombdådet. Det var ett mycket allvarligt brott och de politiska dimensionerna var åtminstone i början ointressanta. Misstankarna riktades snabbt mot Unghinkarna och när papperslappen hittades i ekan stod det klart; på lönekvittot stod namnet Anton Nilsson. Polisen kände till honom som en "anhängare av handlingens propaganda". Han greps tidigt i utredning. En belöning på tre tusen kronor (idag motsvarande omkring 150 000:-) utfästes och breven strömmade in. Många var synpunkter, andra innehöll användbara uppgifter. Strax blev det möjligt att gripa även Alfred Stern. Det visade sig att Stern hade berättat om sin inblandning för kassören i Malmö ungdomsocialistiska klubb - som



Amalthea låg av säkerhetsskäl en bit ut från kajen. Bomben placerades, från en träeka som stulits i hamnen, så högt som möjligt i lastluckan ut mot vattnet. Skadorna blev begränsade, men kraften gick också inåt och mot de sovande engelsmännen.



Bomben på 2-3 kilo lades i lastluckan och stubinen tändes med en brinnande cigarett. Kraften fläkte upp skrovet. Innanför sov engelsmännen.

Tilläggs - RAPPORT.

Tis - dagen den 21 Juli 1908.

Ang. byggnadsnickaren An-
ton Nilsson.

Vid denna dag å härvarande länsfän-
gelse hållet förnyadt förhör med såsom
misstänkt för mord liktade byggnads-
nickaren Anton Nilsson, aflade denne,
efter allvarliga föreställningar om
det onyttiga i fortsatt nekande, följande
bekännelse och berättelse: Sedan
midten af november 1907 hade han gått
sysslöfs, med undantag af 4 till 5 veckor,
samt saknat model till sitt uppehälle.
För att skaffa pennningar till resa upp-
åt norra Skåne i ändamål att vid någon
torfsträfabrik eller annat företag sätta
arbete, beslöt han sig för att stjäla,
ville begå
men icke någon vanlig simpel stöld, som
kunde nedsläta honom i hans kamraters
ögon. Han beslöt för denn skull
slut-
ligen att stjäla dynamit, för att gifva
stölden sken af en revolutionär hand-
ling, samt att sedan i trakten af sin
hembygd, där han visste att nästan en

Nilsson erkände och bekände "efter allvarliga föreställningar om det onyttiga i fortsatt nekande". Han dömdes trots detta till döden för att ha satt bomben på fartyget. En bomb som dödade en engelsman och skadade tjugotalet sovande på Amalthea.

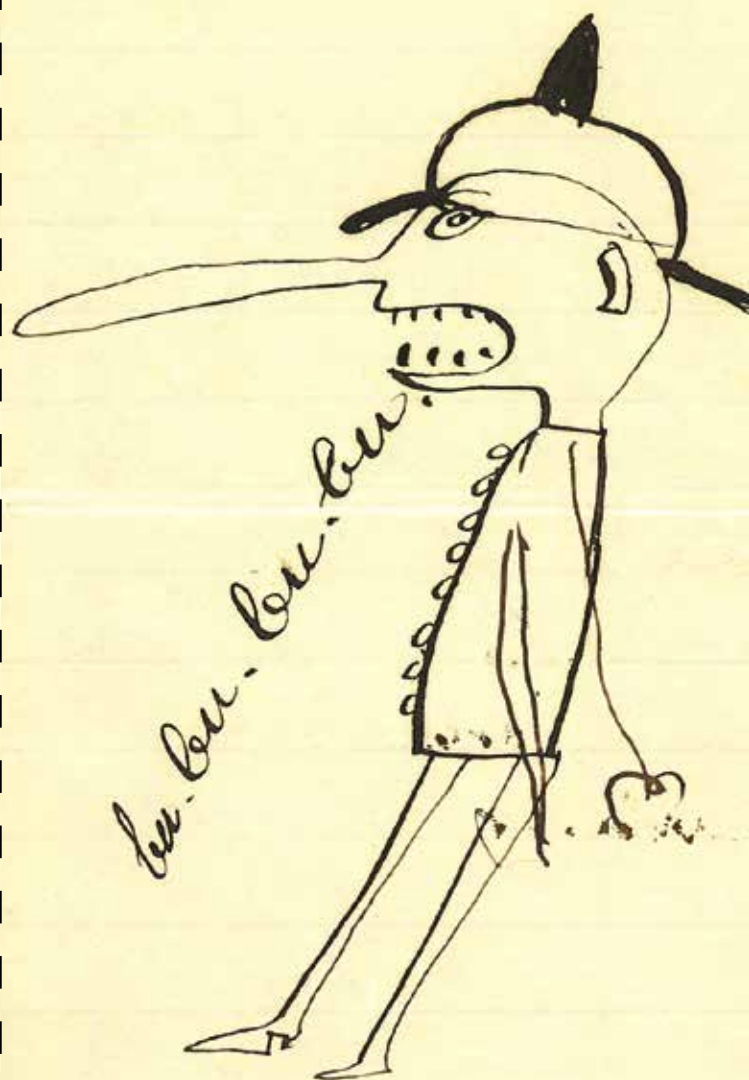
avslöjade detta i förhör med polisen. Stern uppgav vilka som var inblandade eftersom han trodde att polisen redan visste detta. Rosberg kunde då inte längre neka till anklagelserna. Nilsson nekade länge och även efter att han tvingats se kroppen efter den döde engelsmannen på bårhuset. Så småningom gjordes ett tilläggsprotokoll med även Nilssons erkännande och detaljerade berättelse. Förutom de tre huvudmännen kom ytterligare ungsocialister med i utredningen. Med den trettio(!) sidor tunga utredningen som grund kom domarna snabbt i Malmö rådhus och i hovrätten. Två dödsdomar och ett livstidsstraff. Högsta domstolen ändrade Rosbergs dödsdom. Nilsson slapp dödsdomen efter benådning.

Revolutionen skedde i Ryssland

I oktober 1917 - efter mindre än tio år - var de tre åter i frihet. Nilsson hade då benådats och frigetts i ett av de första ärenden som togs upp på bor-

det av den nya koalitionsregeringen mellan Liberalerna och Socialdemokraterna med Hjalmar Branting. Påtryckningarna hade varit många och i maj 1917 hade över tiotusen arbetare tågat mot fängelset i Härnösand där Nilsson då satt. En demonstration eller ett fritagningsförsök - det beror på vem som är historieskrivaren. Joe Hill höll möten i USA för att fångarna skulle frigges. Regeringsbeslutet ska nog även ses i ljuset av att den ryska revolutionen just då var i full gång och läget var oroligt också i Sverige.

Om Amaltheamännen var politiska terrorister eller utförde ett nödvändigt hjältedåd har debatterats ända sedan dess. Anton Nilsson, som 1908 var på väg att få fängelse för att han som övertygad antimilitarist vägrat inställa sig för mönstring, engagerade sig efter frigivningen i den ryska revolutionen. Han utbildades sig till - som det hette då - aviatör på Ljungbyhed och begav sig till Ryssland. Innan han dog 1989, 101 år gam-



En del av brevskörden till Malmöpolisen efter attentatet innehöll tips eller goda råd och förhoppningar om att få tipspengarna. Några av breven häcklade polisinsatserna och uttryckte förakt för strejkbrytarna.

mal, hann han återvända till Sverige, skriva flera böcker och föreläsa om sin ungdomstid. Han var en uttalad pacifist men tog aldrig avstånd från sprängningen av Amalthea.

Var det bättre förr?

Om sprängningen av Amalthea i Malmö hamn 1908 var ett politiskt dåd från vänster, är attentatet mot tidningen Norrskensflamman i Luleå år 1940 ett terroristdåd från höger. Parallellerna med morden och angreppet på satirtidningen i Paris under januari 2015 är många.

Kanske är det så att: Allt var inte bättre förr - men kanske en del var det. Allt är inte värre nu - men kanske en del är det.

Alf Lindstedt
Kriminalkommissarie

De autentiska bilderna är utlånade från "Malmöpolisens historiska samlingar".



Finn fem fel

i samarbete med Mediahuset i Göteborg AB, www.mediahuset.se

Ringa in, på den översta bilden,
de 5 detaljer som är borta.

Inskickat av:

.....
Förnamn

.....
Efternamn

.....
Gatuadress

.....
Postnummer och Ort

.....
E-post

Skicka in ert svar till:
Skånepolisen Sport & Fritid
c/o Mediahuset i Gbg AB, avd syd
Tågmästaregatan 7
233 43 Svedala

senast den 13 maj 2015

Tävlingen är till för tidningen Skånepolisen Sport & Fritids läsare. Om du vill ha en hel tidning, går det bra att skicka in en kopia av sidan.

Vinsten i denna tävlingen blir en bok, som du kan läsa mer om på **sidan 3**, där den presenteras.



Vinnarna och den rätta lösningen från förra numret:

1. Freja Gustafsson
Malmö
2. Agneta Månsson
Kristianstad
3. Torsten Böök
Lund

44 svar skickades in.

De tre vinnarna får varsin bok. (bild till vänster)

